

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ «ΑΗΡ»
ΣΧΟΛΗ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΚΥΡΑΝΟΥΔΗ

(ΚΥΚΛΟΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΣ, ΕΤΟΣ Δ', ΠΑΡΟΥΣΙΕΣ 643)

Ο ΗΡΩΑΣ

空氣

ΣΑΜΣΑΡΑ
ΕΤΟΣ Δ' - ΕΠΟΧΗ Α'

ΔΑΦΝΗ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010

Δύο χιλιάδες χρόνια πριν στην Κίνα διαδραματίστηκε μία ιστορία, αληθινή ή παραμυθένια, ή και τα δύο μαζί, μία ιστορία με πρωταγωνιστή έναν Ήρωα.

Πριν από 2000 χρόνια η Κίνα ήταν διαιρεμένη σε 7 βασιλεια. Οι καθημερινές διαμάχες ανάμεσα σε αυτά τα βασιλεια και στον αυτοκράτορα του Κιν, έναν παντοδύναμο και σκληρό μονάρχη, συνεχίζονταν ασταμάτητα διχάζοντας ακόμη περισσότερο το λαό προσθέτοντας επιπλέον βάρη στα ήδη αβάσταχτα προβλήματα διαβίωσής του, και καθυστερώντας την πρόοδο και την εξέλιξή του. Ο αυτοκράτορας του Κιν απαιτούσε να καθυποτάξει το κάθε βασίλειο και να τα φέρει όλα υπό την δική του κυριαρχία χρησιμοποιώντας τη βία και την καταστροφή. Επί 10 χρόνια τρεις πολεμιστές στέκονταν εμπόδιο στα σχέδια του αυτοκράτορα. Επί 10 χρόνια τρία σπαθιά, για την ακρίβεια δύο σπαθιά και μία λόγχη, μάχονταν με απίστευτη δύναμη και αυταπάρνηση ενάντια στις διεκδικητικές τάσεις του. Οι τρεις αυτοί ξακουστοί πολεμιστές ήταν ο Άνεμος, η Χιονονιφάδα και ο Σίφουνας. Τα πραγματικά ονόματα των δύο αντρών βέβαια στην ιστορία είναι Ουρανός και Σπασμένο Σπαθί αντίστοιχα, όμως ας παραμείνουμε σε αυτά με τα οποία τους γνωρίσαμε μέσα από τη μετάφραση. Οι πολεμιστές αυτοί πραγματοποίησαν τέτοια κατορθώματα ανδρείας που έγιναν θρύλοι και άρχισε πλέον να θεωρείται αδύνατη η εξολόθρευσή τους.

Κι όμως, η ιστορία μας ξεκινά με την έκπληξη. Με την ανακοίνωση ότι ένας μεγάλος σπαθιστής κατόρθωσε το ακατόρθωτο. Νίκησε και τους τρεις ανίκητους εχθρούς του βασιλιά και του βασιλείου. Ο νόμος έλεγε ότι αυτός ο πολεμιστής θα είχε την τιμή εμφανιζόμενος προ του βασιλιά, να πιεί τσάι μαζί του σε απόσταση 100 μέτρων, όπερ και συμβαίνει. Ο σπαθιστής αυτός, ο Ανώνυμος, εμφανίζεται και λαμβάνει τα πλούτη και όλες τις τιμές που αρμόζουν σ' ένα τέτοιο άτομο.

Μπροστά στο βασιλιά παρατίθενται τρεις θήκες τις οποίες προσκόμισε ο Ανώνυμος ως απόδειξη του ανδραγαθήματός του, μέσα στις οποίες ισχυρίστηκε ότι βρίσκονται τα σπαθιά των αντιπάλων του.

Ο βασιλιάς ελέγχει αν υπάρχουν τα σπαθιά μέσα στις θήκες τους. Ναι υπάρχουν, τι σημαίνει όμως αυτό; Δεν θα μπορούσαν απλά να έχουν απομακρυνθεί από τους ιδιοκτήτες τους, και οι ίδιοι να ζουν και να βρίσκονται κάπου αλλού; Αυτό φαίνεται λογικό, αν παραμείνουμε στην θεώρηση του σπαθιού ως όπλου. Το σπαθί όμως δεν είναι μόνο όπλο, και για κάποιους συγκεκριμένους από τους σπαθιστές

της ιστορίας μας δεν είναι καν όπλο. Ο σπαθιστής στο δρόμο για την κατάκτηση του αληθινού του ξίφους είναι υποχρεωμένος να τηρήσει έναν κώδικα. Τον Κώδικα. Αυτός απαρτίζεται από κανόνες που έχουν ως απόλυτο και μοναδικό σκοπό να συνδράμουν στην κατάκτηση του στόχου του το σπαθιστή. Είναι οι λίθοι πάνω στους οποίους βαδίζει για να φτάσει στον προορισμό του. Οι πρώτοι λίθοι βοηθούν να απαντήσει σε βασικά ερωτήματα σχετικά με την τήρηση κάποιων διαδικασιών που φαίνονται τυπικές. Όπως, πώς θα πρέπει να ξεκινά ο σπαθιστής την εκπαίδευσή του, πώς πρέπει να φροντίζει το ξίφος του, πού να το τοποθετεί όταν ξεκουράζεται, πώς να το κρατά όταν το μεταφέρει, πώς να το χρησιμοποιεί ως μέσο επικοινωνίας με τους άλλους γύρω του, πώς να δηλώνει την πρόθεσή του μέσω της κίνησης του ξίφους, πότε και πώς να το ξεθηκαρώνει. Μαθαίνει δηλαδή πώς να ζει με αυτό, αλλά τελικά για να φτάσει στον προορισμό του καλείται να μάθει πώς να ζει όχι μέσα από αυτό, αλλά με αυτό μέσα του.

Ακούγεται κάπως περίεργο, πώς ένα κατά κόρον επιθετικό όπλο, σχεδιασμένο να καταφέρει στα χέρια ενός ικανού μαθητή το πιο θανάσιμο πλήγμα, αναγορεύεται σε αναπόσπαστο κομμάτι της ίδιας της ύπαρξής του. Και ποιο κομμάτι είναι ακριβώς; Είναι εκείνο που πάλλεται συνεχώς μέσα στο ανθρώπινο σώμα, εκείνο που έχει αναλάβει να τροφοδοτεί μέχρι και το πιο απομακρυσμένο κύτταρο με το πολύτιμο οξυγόνο και κάθε θρεπτική ουσία. Εκείνο που συντηρεί την ύπαρξή μας. Η καρδιά. Η καρδιά βρίσκεται ανατομικά στο μεσαίο νταν-τιέν εκεί που απαντά το συναισθηματικό μας κέντρο. Πάλλεται διαρκώς, και με κάθε της κτύπο δεν προσφέρει μόνο την ζωή, αλλά και μία ακόμη ευκαιρία: την ευκαιρία να εκπληρώσει ο άνθρωπος τον προορισμό του. Αυτήν ακριβώς την ευκαιρία προσφέρει και το ξίφος και ο Κώδικας που το συνοδεύει. Ο δρόμος του σπαθιού περιγράφεται μέσα στον Κώδικα. Κάθε φορά που μεταχειρίζεται ο σπαθιστής το ξίφος πρέπει να το πράττει σύμφωνα με τον Κώδικα δηλαδή ακολουθώντας την εκπαίδευση, αλλιώς είναι βέβαιο ότι οι προσωπικοί του δαίμονες, που έχουν την τάση να θέλουν να κυριαρχούν και να παίρνουν τα ηνία, θα καταφέρουν να τον απομακρύνουν από το δρόμο της αρετής. Γι'αυτό ο κάθε δαίμονας που νικιέται γίνεται κι ένας ακόμη λίθος σε αυτό το δύσβατο μονοπάτι. Στην καρδιά, και συγκεκριμένα στην αριστερή κοιλία κατοικεί ο ένας εκ των τριών νοών που διαθέτουμε. Είναι ο νους της καρδιάς, ο οποίος υπακούει στο νου Αρχιτέκτονα, και

αυτός, που είναι και ο πρώτος τη τάξει των δαιμόνων μέσα μας, υπακούει στον πρώτο τη τάξει των νοών μας, που είναι ο νους Συνείδηση, ή αλλιώς ο Εσώτερος, ή Υψηλός Νους. Αντιλαμβανόμαστε ότι για τον άνθρωπο όπως είναι πλασμένος, το πρώτο βήμα για να έρθει σε επαφή με τον εσώτερο νου του είναι να έρθει σε κοινωνία με το νου της καρδιάς του. Επομένως η καρδιά είναι η εκπαίδευση, ο δρόμος περνά μέσα από αυτήν.

Η καρδιά όμως είναι ένας απίστευτα δυνατός μυς. Αν και γραμμωτός, δεν φαίνεται να υπακούει στη θέλησή μας, φαίνεται να συμπεριφέρεται όπως κάθε λείος μυς, που επιτελεί την λειτουργία του ανεξάρτητα της δικής μας απόφασης. Πώς λοιπόν μπορεί η καρδιά να εκπαιδευτεί; Η πληροφορία ότι ανατομικά πρόκειται για γραμμωτό μυ, μήπως μας οδηγεί στη συνειδητοποίηση ότι η καρδιά μπορεί τελικά να υπακούει στην θέληση, αφού είναι ανατομικά πλασμένη γι' αυτό; Η ίδια η φυσιολογία της κραυγάζει. Ακριβώς όμως επειδή αποτελείται όχι από έναν μόνο μυ αλλά από πολλούς που σχηματίζουν ένα άρρηκτα δεμένο σύνολο (είναι τόσοι όσοι όλοι οι μύες του σώματος), πρέπει να ανακαλύψουμε την πιο ισχυρή μας θέληση ώστε να το καταφέρουμε. Έτσι και με το σπαθί. Αν το αφήσουμε να παραμείνει η εικόνα αυτού που δείχνει στον υλικό κόσμο, τίποτα εξαιρετικό δεν μπορεί να προκύψει από αυτό. Πρέπει η πραγματική μας θέληση να το κινήσει. Και βέβαια πρέπει κι εμείς οι ίδιοι να αντιληφθούμε ποιά είναι η αληθινή μας θέληση, να την αναζητήσουμε μακριά και πέρα από τις δαιμονικές ή αλλιώς, απλώς ανθρώπινες, επιθυμίες μας. Αυτό είναι τόσο εύκολο όσο το να ξυπνήσουμε ένα πρωί και να απαρνηθούμε την ανθρώπινη φύση μας, δηλαδή είναι ακατόρθωτο. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η εκπαίδευση στο δρόμο του σπαθιού είναι η ασφάλεια, είναι η ευκαιρία.

Αντιλαμβανόμαστε επομένως πόσο στενός μπορεί είναι ο δεσμός ανάμεσα στον σπαθιστή και το σπαθί του. Είναι απλώς η καρδιά του. Είναι η ευκαιρία του. Δεν θα το αφήσει αψήφιστα, δεν θα απομακρυνθεί από αυτό, θα το φροντίσει όπως φροντίζει και την καρδιά του, και αν τελικά το αποχωριστεί θα σημαίνει ότι για κάποιο λόγο η καρδιά του έπαψε, ή πολύ σύντομα θα πάψει, να κτυπά. Αυτά βέβαια ισχύουν για τον σπαθιστή με το 'Σ' κεφαλαίο. Αυτόν που ακολουθεί τον Κώδικα και προσπαθεί να μάχεται με την καρδιά του. Αλλά και εκείνος ο σπαθιστής που δεν έχει φτάσει σε τέτοιο επίπεδο συνείδησης το αντιλαμβάνεται τουλάχιστον

ως προέκτασή του, ως την εξωτερικευμένη έκφρασή της τιμής που ο ίδιος νιώθει ότι φέρει στον υλικό κόσμο. Ίσως βέβαια ακόμη πιο απλά να το βλέπει ως το σύντροφο που πάντα πολεμούσε στο πλάι του, τον αρωγό στην πορεία της ζωής του. Καταλαβαίνουμε επομένως γιατί η επαλήθευση ότι τα τρία σπαθιά των πολεμιστών είναι πλέον στη διάθεση του βασιλιά, αυτομάτως αναγορεύει τον Ανώνυμο στον υπέρτατο πολεμιστή, αφού αυτό ακριβώς αποδεικνύει ότι πράγματι κατάφερε να τους νικήσει.

Ο βασιλιάς, όπως είναι φυσικό, αναρωτιέται πως κατάφερε ο Ανώνυμος να επιτύχει αυτό που μέχρι τώρα φαινόταν ακατόρθωτο. Ο Ανώνυμος αρχίζει την διήγησή του, τονίζοντας ότι όχι μόνο το σπαθί του αλλά και ο έξυπνος τρόπος σκέψης τον οδήγησαν στην επιτυχία. Γνωρίζοντας ότι ο Σίφουνας με την Χιονονιφάδα ήταν ζευγάρι, προσπάθησε να υπονομεύσει τη σχέση τους διασπείροντας αμφιβολίες σχετικά με την πίστη του ενός απέναντι στον άλλο.

Κι έτσι αρχίζει η περιγραφή του Ανώνυμου. Μεταφερόμαστε στην πρώτη σκηνή μάχης της ιστορίας, όπου εξ αρχής κυριαρχούν δύο στοιχεία, η μουσική και η βροχή. Παρακολουθούμε τον Άνεμο να παίζει ένα παιχνίδι που προσομοιάζει σε σκάκι, υπό την μουσική υπόκρουση ενός παραδοσιακού οργάνου αλλά και της ασταμάτητης βροχής που έχει μουσκέψει τα πάντα. Τα χρώματα του σκηνικού υπαγορεύονται από την συννεφιά. Σκούρο γκρι, μολυβί, σπασμένο λευκό. Όλη αυτή η ατμόσφαιρα προοιωνίζει κάποιο τέλος, το τέλος οπωσδήποτε του ενός πολεμιστή και τη νίκη του άλλου. Όταν εμφανίζονται οι αξιωματικοί του βασιλιά, ακολουθεί μάχη, όμως δεν αμελούν πρώτα να χαιρετήσουν με τα σπαθιά τους τον Άνεμο, προτεταμένο αριστερό χέρι με τη λαβή προς τα δεξιά που υποδηλώνει σεβασμό, και αυτός τους χαιρετά με μία κίνηση του κεφαλιού. Η μάχη τελειώνει εύκολα. Στο τέλος όλοι οι σπαθιστές αναγνωρίζουν τιμή στο σπαθί που τα νίκησε, σκύβοντας το κεφάλι, αλλά και ο Άνεμος τους χαιρετά ξανά σκύβοντας και το δικό του κεφάλι. Παρατηρούμε ότι στην κίνησή του δεν υπάρχει ειρωνεία και αλαζονεία παρά μόνο ταπεινότητα και απλότητα. Με αργά βήματα απομακρύνεται, όταν εμφανίζεται η νέα πρόκληση, ο Ανώνυμος, που τον καλεί σε μάχη εκ νέου. Ο Ανώνυμος τον χαιρετά με τον ίδιο τρόπο με το αριστερό χέρι, και τη λαβή προς τα δεξιά. Δείχνει τιμή προς τον αντίπαλο, αναγνωρίζει την αξία του, αλλά έχει και την διάθεση να πολεμήσει. Ο Άνεμος δεν χαιρετά, απλά ανοίγει τα χέρια του και την μορφή του

όλη, σε μία κίνηση απλότητας και διαθεσιμότητας. Αντιλαμβανόμαστε ότι υπάρχει ολόκληρος κώδικας συμπεριφοράς ανάμεσα στους σπαθιστές, και κάθε μήνυμα που ένας αντίπαλος στέλνει στον άλλο έχει το δικό του νόημα. Με μία απλή, λιτή κίνηση του σπαθιού ο κάθε πολεμιστής με ειλικρίνεια εκδηλώνει την πρόθεσή του και ο άλλος, αν θέλει με τιμή να φέρει το ξίφος, οφείλει να κάνει το ίδιο.

Στη σκηνή αυτή μας δίνεται η ευκαιρία να παρατηρήσουμε το σπαθί του Ανώνυμου. Είναι σκοτεινό, φαίνεται βαρύ και διακρίνεται από μία επιμήκη σχισμή στο πρώτο μισό της λεπίδας. Η λόγχη του Ανέμου είναι εντυπωσιακή. Με ασημένια μακριά φούντα φαίνεται να αποτελεί δεύτερη φύση στο χέρι του. Το όπλο του σπαθιστή φανερώνει ζωτικής σημασίας πράγματα για τον χαρακτήρα του. Η λόγχη του Ανέμου είναι μακριά, περίτεχνα σκαλισμένη στη λαβή και στο θηκάρι, σε κάθε κτύπημα η δόνηση που προκαλείται στο βαρύ μέταλλο είναι δυνατή και μόνο ένας εξίσου δυνατός σπαθιστής μπορεί να αντεπεξέλθει. Ταιριάζει στην εικόνα του. Ευθυτενής, δυνατός, απλός. Η λόγχη λυγίζει σαν μπαμπού, είναι δυνατή αλλά και ευλύγιστη. Η φυσική της θέση είναι να δείχνει προς τον ουρανό. Στην πραγματικότητα αυτό είναι και το όνομα του συγκεκριμένου χαρακτήρα στην ταινία: Ουρανός. Υπάρχει ένας ευγενής σκοπός, υπάρχουν ιδανικά, η ανθρώπινη φύση στην εξευγενισμένη της μορφή, η πορεία είναι ανοδική.

Το γεγονός ότι η σπονδυλική μας στήλη είναι κάθετη, ότι το νευρικό μας σύστημα είναι τόσο εξελιγμένο που ο εγκέφαλος τείνει προς τον ουρανό, φανερώνει ποιά πρέπει να είναι η πορεία της εξέλιξης. Γιατί το πνεύμα είναι ανάλογο της εξέλιξης του νευρικού συστήματος. Στον άνθρωπο, στο φυσικό του σώμα, υπάρχουν πέντε ενεργειακά κέντρα. Στο χαμηλό νταν-τιέν το σεξουαλικό, το ένστικτο, και το κινητικό. Στο μεσαίο το συναισθηματικό και στο υψηλό νταν-τιέν το νοητικό. Όταν ο άνθρωπος επιδιώκει την ισορροπία ανάμεσα στα πέντε κέντρα, αρχίζει να μετατρέπει τις δυνατότητες σε ικανότητες. Γι'αυτό και είναι μείζονος σημασίας να διατηρείται η αρμονική συνεργασία ανάμεσα στα πέντε κέντρα, αλλά και η μεταξύ τους ισορροπία. Η μορφή του Ανέμου αποπνέει μια τέτοια αίσθηση.

Η μάχη αρχίζει. Ο Άνεμος δεν έχει ξεθηκαρώσει ακόμη. Ξεθηκαρώνει μόνο όταν διαπιστώνει ιδίοις όμμασι την καταπληκτική ικανότητα του Ανώνυμου. Δεν φέρει τιμή ο πολεμιστής όταν εξαντλεί την τέχνη και τη δύναμή του, σε έναν λιγότερο άξιο αντίπαλο. Μάχονται και οι δύο με εκπληκτική τεχνική. Ακολουθεί μία

παύση.

Στη συνέχεια περιγράφεται κάτι που στα μάτια μας φαίνεται απίστευτο. Στην μάχη που ακολουθεί αυτή τη δεύτερη φορά, τα κορμιά και τα σπαθιά μένουν ακίνητα, ο Ανώνυμος έχει ζητήσει από τον οργανοπαίκτη να μην σταματήσει τη μουσική, όλες οι αισθήσεις μας συμμετέχουν, πλημμυρίζουν με ερεθίσματα, τα μάτια μας εντυπωσιάζονται από την εξαιρετική σπαθασκία. Η μουσική, η βροχή και οι κλαγγές των μετάλλων ξεσηκώνουν την ακοή, ενώ μπορούμε να μυρίσουμε την υγρασία της βροχής και της αδρεναλίνης, και ο νους μπερδεύεται. Όλα αυτά δεν συμβαίνουν στην πραγματικότητα, όπως την αντιλαμβανόμαστε με τη δική μας εμπειρική γνώση. Η δράση εξελίσσεται μόνο μέσα στο νου των σπαθιστών. Τα μάτια είναι κλειστά, αλλά οι κόρες κινούνται, είναι σε διαρκή εγρήγορση, σαν να δέχονται και να αποκρούουν συνεχώς κτυπήματα. Η απόλυτη συγκέντρωση. Οι δύο πολεμιστές σμίγουν σε ένα επίπεδο αντίληψης που αδυνατούμε να συνειδητοποιήσουμε. Το εκπληκτικό δεν είναι η μάχη αυτή καθ' εαυτήν, αλλά το πού διαδραματίζεται. Αυτό συμβαίνει γιατί ο νους είναι ο εργάτης και η συνείδηση είναι το εργαλείο. Το σπαθί είναι η προέκταση του ιδίου του σπαθιστή. Εδώ έχουμε την απόλυτη ισορροπία, ο νους και η καρδιά δουλεύουν ακούραστα μαζί, χωρίς το ένα να ζητά να κλέψει την υπεροχή από το άλλο. Η σκέψη και το συναίσθημα λαμβάνουν χώρα το ίδιο δευτερόλεπτο, αλλιώς αυτή η σπαθασκία δεν θα μπορούσε να είναι τόσο αποτελεσματική και από τις δύο πλευρές. Ο νους μας, όταν θέλουμε, μπορεί να είναι τόσο γρήγορος, απλά ακόμη δεν το έχουμε ανακαλύψει. Η καρδιά, όταν το θελήσουμε, μπορεί να συντονιστεί με το νου, απλά εμείς δεν μπορούμε να το συνειδητοποιήσουμε, γιατί χρειαζόμαστε πρώτα εκπαίδευση.

Εδώ μοιάζει σαν να μην υπάρχει ο χρόνος, όμως υπάρχει, και είναι και εδώ γραμμικός. Δηλαδή έχει αρχή, μέση και τέλος. Γιατί όσο θαυμαστή και αν φαίνεται αυτή η μάχη, δεν είναι η απόλυτη μάχη. Αν ήταν αντιληπτή η κυκλικότητα του χρόνου, η μάχη δεν θα δινόταν καν, θα είχε τελειώσει πριν αρχίσει. Μπορούμε όμως να αναγνωρίσουμε ότι σε αυτή τη σκηνή οι ήρωες ζουν το παρόν, ζουν τη στιγμή. Η απόλυτη επαφή με την πραγματικότητα, η ενέργεια μπορεί να ταξιδέψει με τη σκέψη και μόνο. Η μόνη ορατή σωματική λειτουργία είναι η αναπνοή και μέσω της αναπνοής μπορεί ο σπαθιστής να συγκεντρωθεί στο παρόν, να βιώνει τη στιγμή. Βλέπουμε την επίταση των ιδιαίτερων ικανοτήτων της ανθρώπινης φύσης,

δώρο που συμβαίνει σπάνια στην ζωή του ανθρώπου, ακριβώς γιατί δεν πρόκειται για «δώρο», αλλά για αποτέλεσμα συνεχούς εκπαίδευσης. Εδώ οι δυνατότητες φαίνεται να εξελίσσονται σε ικανότητες.

Ξαφνικά σπάει μια χορδή του μουσικού οργάνου, δημιουργείται δυσαρμονία λόγω της ατυχούς νότας, τα μάτια ανοίγουν και βλέπουμε το ύστατο κτύπημα. Ο Άνεμος εκεί έχει χάσει την συγκέντρωσή του, ή μήπως όχι, διότι ο σπαθιστής δεν αφήνει τη συγκέντρωση να φύγει, το περιβάλλον του το χρησιμοποιεί πάντα ως σύμμαχο. Ο Ανώνυμος με μία κίνηση αστραπιαία, καταφέρει το τελικό πλήγμα, και κόβει τη λόγχη του Ανέμου, πρέπει να πάρει μαζί του την απόδειξη ότι ο Άνεμος έχασε τη μάχη. Το σπαθί του Ανώνυμου είναι δυνατό και γρήγορο, θηκαρώνει τόσο γρήγορα, όσο γρήγορα ξεθηκάρωσε. Καμία περιττή κίνηση, οικονομία, απλότητα, συγκέντρωση.

Αν βλέπαμε την μάχη χωρίς να γνωρίζουμε τον πρωταγωνιστή, κατά πάσα πιθανότητα θα στοιχηματίζαμε στον Άνεμο, διότι φαίνεται να βρίσκεται σε πλήρη έλεγχο, ενώ ο Ανώνυμος φαίνεται επηρεασμένος από κάποιο συναίσθημα που του δίνει κίνητρο και ορμητικότητα, πράγμα θετικό για τους πολεμιστές στις μάχες που έχουμε συνηθίσει, όμως σε αυτήν τη μάχη θα ήταν αρκετό ένα δευτερόλεπτο ανυπομονησίας για να του στοιχίσει μία ήττα. Βλέποντας τη σκηνή του τελικού πλήγματος σε αργή κίνηση, καταλαβαίνουμε ότι ένας σπαθιστής σαν τον Άνεμο την αντιλήφθηκε με τον ίδιο τρόπο, σε αργή κίνηση, γιατί βρίσκεται σε αρμονία, σε ισορροπία, όλη του η ύπαρξη αποπνέει αυτήν την αίσθηση. Είναι συγκεντρωμένος στο παρόν, στη στιγμή. Πώς λοιπόν αστόχησε; Είναι δυνατόν να μην μπόρεσε να αντιληφθεί ένα κατά μέτωπον κτύπημα και να μην πρόλαβε να αντιδράσει;

Η διήγηση του Ανώνυμου συνεχίζεται. Πληροφορεί το βασιλιά ότι είχε αντιληφθεί πως η τέχνη του επόμενου αντιπάλου, του Σίφουνα, στο σπαθί, βασιζόταν στην καλλιγραφία, και προσπάθησε να ανακαλύψει το μυστικό του μέσω αυτής. Πήγε στη σχολή καλλιγραφίας που βρισκόταν στο βασίλειο του Ζάο, το οποίο ο βασιλιάς προσπαθούσε καιρό να υποτάξει, και ζήτησε από το Σίφουνα να του γράψει τη λέξη «Σπαθί». Υπάρχουν 19 τρόποι για να γραφτεί η λέξη, όμως ο Ανώνυμος ζήτησε τον 20^ο, τον πιο σπάνιο και δύσκολο, και μάλιστα σε μεγάλες διαστάσεις, κάτι που αυξάνει το βαθμό δυσκολίας. Ο Σίφουνας ζήτησε το κόκκινο

μελάνι για να του γράψει τη λέξη αυτή.

Αντιλαμβανόμαστε εδώ για πρώτη φορά τη σύνδεση του κόκκινου και της λέξης «Σπαθί». Το κόκκινο είναι το χρώμα της καρδιάς. Το στοιχείο που αντιπροσωπεύει την καρδιά είναι η φωτιά, που εκφράζεται με το κόκκινο χρώμα. Στη σχολή καλλιγραφίας σχεδόν τα πάντα, οι τοίχοι, τα ρούχα, το φως, είναι κόκκινα. Αυτό υποδηλώνει την έντονη σχέση ανάμεσα στην καλλιγραφία και στην καρδιά, την καλλιγραφία και το σπαθί. Ακόμη οι τοίχοι είναι λεπτοί, σχεδόν διαφανείς, στα δωμάτια δεν υπάρχει ιδιωτικότητα αφού επικοινωνούν άμεσα, και θα έλεγε κανείς ότι αυτή η σχολή μοιάζει με μία τεράστια καρδιά με το δικό της κατακόκκινο χρώμα, και τα δικά της δωμάτια.

Είναι αξιοπερίεργο ότι σε αυτήν την ιστορία το κόκκινο έχει δύο διαστάσεις. Από τη μία σκιαγραφεί το πνεύμα της σχολής, την άρρηκτη σχέση μεταξύ καλλιγραφίας και σπαθασκίας. Στη σχολή αναζητείται η ουσία. Όταν γίνεται η επίθεση με βέλη από τον στρατό του βασιλιά, οι μαθητές κυριευμένοι από τον φόβο ψάχνουν τρόπο να φύγουν. Ο εκπαιδευτής τους όμως με δύο λέξεις καταφέρνει να τους αλλάξει γνώμη. Σιγά-σιγά επανέρχονται και ακολουθούν το παράδειγμα του, επιστρέφουν στο μάθημά τους, στην εξάσκηση της καλλιγραφίας. Τα βέλη πέφτουν δίπλα τους βροχή. Όμως ακόμη και οι κτυπημένοι συνεχίζουν σαν να είναι όλα φυσιολογικά. Δεν είναι όμως ο θάνατος παραμονεύει σε κάθε δευτερόλεπτο, αλλά εκείνοι επιλέγουν να φύγουν σαν άξιοι μαθητές της σχολής, ασκώντας μέχρι τελευταίας ρανίδας την καλλιγραφία, το σπαθί τους, την καρδιά τους. Συνεχίζοντας την εξάσκηση της καλλιγραφίας, στην πραγματικότητα μάχονται και μάλιστα σκληρά και αδιαμαρτύρητα, χωρίς παράπονο. Μάχονται με τα σπαθιά τους, μάχονται με την καρδιά τους και δεν είναι μάχη για τη ζωή τους, είναι μάχη για να τιμήσουν τον Κώδικα, που για χάρη του θα λουστούν στο αίμα για να σεβαστούν κάποια ιδανικά, για να τιμήσουν το δρόμο που διάλεξαν και για να τον υπηρετήσουν, ίσως και χωρίς να το συνειδητοποιούν, με τον καλύτερο, με τον πιο εσωτερικό και βαθύτατα συμβολικό τρόπο. Γιατί η καρδιά τους μόνο μπορεί να υποδείξει και να αντέξει, το όνειρο το οποίο εκείνη μόλις τη στιγμή κατάλαβαν ότι επέλεξαν και τους επέλεξε. Αυτός δεν είναι ο μαθητής που τιμά την εκπαίδευση περισσότερο από τον καθένα; Η εκπαίδευση πάνω από τη ζωή του. Η ζωή όταν δεν

έχει νόημα δεν έχει και αξία.

Την ώρα της επίθεσης, ο Σίφουνας συνεχίζει την εργασία του, και γι' αυτό η εκπαίδευση είναι πάνω απ' όλα. Με κάποιο τρόπο το υψηλό του φρόνημα προστατεύει τη σχολή, όπως βεβαίως και η απίστευτη ικανότητα της Χιονονιφάδας και του Ανώνυμου, που μόνοι αμύνονται ενάντια σε χιλιάδες βέλη. Η Χιονονιφάδα, με τα μανίκια της ρόμπας της, ο Ανώνυμος με το σπαθί του, ο Σίφουνας με το πινέλο της καλλιγραφίας. Σε αυτήν ακριβώς τη σκηνή κοιτώντας την εικόνα του Σίφουνα, αντιλαμβανόμαστε τον τρόπο με τον οποίο οι δύο τέχνες συνδέονται. Ο καρπός του χεριού δε γυμνάζεται μόνο με το σπαθί, αλλά και με το πινέλο. Η καλλιγραφία, όπως και η σπαθασκία, απαιτούν συγκέντρωση την ώρα της εξάσκησης και κυρίως απαιτούν παρατήρηση. Όμως για να εισπράξει κάποιος τα δώρα της παρατήρησης πρέπει προηγουμένως να έχει ασκηθεί και στη σιωπή, διότι μόνον αυτή καταφέρνει να αδειάσει το νου από τα περιττά αφήνοντας έτσι χώρο για τα ωφέλιμα και τα σημαντικά. Σε αυτές τις διαδοχικές εικόνες, επικρατεί η αίσθηση του Αέρα. Ακόμη και στον κλειστό χώρο που βρίσκεται ο Σίφουνας, τα ρούχα του, τα μαλλιά του, προφανώς και η καρδιά του διαπνέονται από Αέρα. Ο απόλυτος συνδυασμός της καρδιάς και του πνεύματος, της Φωτιάς και του Αέρα. Χωρίς τον Αέρα η Φωτιά δεν υπάρχει, και μόνο με τον Αέρα μπορεί να μεγαλοουργήσει. Η Φωτιά σφραγίζει το στοιχείο του Αέρα, αλλά και ο Αέρας με τη σειρά του την ενδυναμώνει, ώστε να μπορέσει να επιτύχει το μεγαλείο του προορισμού της, τη μεταμόρφωση μέσα από την καταστροφή, και τελικά την αναγέννηση.

Η άλλη διάσταση του κόκκινου στη ιστορία αυτή αντιπροσωπεύει ακριβώς αυτή τη φωτιά, την καρδιά, αλλά πιο πολύ το συναίσθημα και το πάθος. Δίνεται προτεραιότητα στα χαρακτηριστικά αυτά από τους βασικούς ήρωες. Ο Σίφουνας και η Χιονονιφάδα έχουν μία σχέση αγάπης και μίσους, σίγουρα σχέση πάθους. Όταν η μαθήτρια του Σίφουνα, η Σελήνη, ζητά από τη Χιονονιφάδα το κόκκινο μελάνι, εκείνη της πετά υποτιμητικά το τσάι στο πρόσωπο. Σύμφωνα με την αφήγηση του Ανώνυμου, οι σχέσεις ήδη ακροβατούν. Πρόκειται για μία μανία που φαίνεται καταστροφική. Το βλέμμα, των πρωταγωνιστών δεν μοιάζει ατρόμητο και ήσυχο, αλλά ένοχο και υπολογιστικό. Μέχρι και τα μαλλιά τους καλύπτουν σχεδόν πάντοτε το ένα μάτι. Οι δαίμονες της λαγνείας, της ματαιοδοξίας, χωρίς να χρειαστεί να

δώσουν καμία μάχη, έχουν κατακυριεύσει τα σώματα. Άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν μέσα. Εδώ παρατηρούμε την αρνητική πληροφορία της καρδιάς, τη σκληρότητα και την αλαζονεία. Τα αισθήματα είναι καταπιεσμένα και σίγουρα δεν διακρίνονται από την καθαρότητα που εμπνέει η αγάπη. Δεν είναι το ζευγάρι των πολεμιστών που μάχονται για τα ίδια ευγενή ιδανικά, αλλά για το ποιός έχει την εξουσία, ποιός θα πληγώσει τον άλλο περισσότερο. Ο Ανώνυμος εκεί βρίσκει ανοικτή την πόρτα, και πετά στο Σίφουνα τον σπόρο της ζήλιας. Ισχυρίζεται ότι ο Άνεμος πεθαίνοντας έστειλε στην Χιονονιφάδα τη λόγχη του, ελπίζοντας ότι εκείνη (το μόνο άτομο για το οποίο νοιάστηκε στη ζωή του) θα εκδικηθεί το θάνατό του. Όταν αργότερα ο Σίφουνας βλέπει ότι η Χιονονιφάδα έχει κρατήσει ένα τμήμα από το περίτεχνο σκάλισμα της λόγχης του Ανέμου, η ζήλια και η εκδίκηση τον κυριεύουν και αποζητά τη λύτρωση στην αγκαλιά της Σελήνης και μάλιστα φροντίζει να τονίσει μετά στη Χιονονιφάδα ότι ήξερε πως τους είχε δει και το έκανε σκόπιμα. Η γλώσσα σαν αισθητήριο όργανο θεωρείται το παράθυρο της καρδιάς στον έξω κόσμο. Αυτή η χρήση της ως μέσο για να πληγωθεί κάποιος, σίγουρα δε φέρει τιμή.

Η Χιονονιφάδα, ανίκανη να ελέγξει την οργή της, λόγω της καταφανούς απιστίας, παραφυλάει και σε ανύποπτη στιγμή τον τραυματίζει με το σπαθί της. Εδώ το σπαθί χρησιμοποιείται με έναν από τους χειρότερους τρόπους που θα μπορούσε ο σπαθιστής να το χρησιμοποιήσει, ως μέσο εκδίκησης, αλλά επίσης, και αυτό είναι πράγματι φρικτό, και ως μέσο που πλήττει το συναίσθημα, πλήττει μια καρδιά. Δεν φέρει τιμή. Παρατηρούμε ότι όλοι δείχνουν να ασφυκτιούν μέσα στα ανεξέλεγκτα πάθη τους. Ο Αέρας λείπει. Μέχρι και ο Σίφουνας, παρά την εκπαίδευσή του παρασύρεται από τις αδυναμίες της καρδιάς. Ξαφνικά το κόκκινο είναι το χρώμα του μίσους, του αίματος, της λαγνείας, της σκληρότητας, του θυμού. Αντιλαμβανόμαστε τη ματαιότητα της συμπεριφοράς και των δύο ηρώων.

Ο Ανώνυμος τελειώνοντας τη διήγησή του, τονίζει ότι νίκησε τη Χιονονιφάδα, εκμεταλλευόμενος τη σύγχυσή της.

Ο δάσκαλος του ατόμου είναι η καρδιά. Αλλά η καρδιά πρέπει να είναι ανοικτή, ώστε στο τέλος του δρόμου ο σπαθιστής να μπορέσει να γνωρίσει την αγάπη. Η καρδιά ασφυκτιά χωρίς την αγάπη, διότι αυτή είναι η κινητήριος δύναμη. Όταν τα συναισθήματα όμως είναι ανεξέλεγκτα, όταν η καρδιά δεν ασκείται σωστά, όπως και κάθε μυς, όχι μόνο ατονεί, αλλά κυρίως εκφυλίζεται, πράγμα που δεν

είναι τόσο εύκολα αναστρέψιμο.

Ο βασιλιάς αναρωτιέται αν πολεμιστές σαν και αυτούς επιτρέπουν στα αισθήματά τους να είναι εμπόδιο. Μοιάζουν μικροί σε αξία και στενοκέφαλοι, όμως ο ίδιος είχε προσωπική εμπειρία της γνωριμίας τους, και εντυπωσιάστηκε από την αξία και τη μεγαλοσύνη τους. Άρα η ιστορία του Ανώνυμου θα πρέπει να είναι ψέμα. Εκτός ίσως από ένα πράγμα. Ο Ανώνυμος θα πρέπει να γνώριζε τουλάχιστον έναν, τον Άνεμο. Θεωρεί ότι ο Άνεμος, σαν απaráμιλλος πολεμιστής, δεν θα μπορούσε να νικηθεί από τον Ανώνυμο, άρα ο ίδιος του το επέτρεψε διότι θα έδινε έτσι στον Ανώνυμο την ευκαιρία να πλησιάσει το βασιλιά στα 20 βήματα, ώστε να μπορέσει να πετύχει το στόχο για τον οποίο και ο ίδιος επί δέκα χρόνια αγωνιζόταν.

Επίσης, ο βασιλιάς πιστεύει ότι κατά τα φαινόμενα ο Ανώνυμος ήθελε να κερδίσει το Σίφουνα και τη Χιονονιφάδα για να έρθει στα δέκα βήματα. Κατά τη γνώμη του ο Σίφουνας και η Χιονονιφάδα, αν και δεν συνάντησαν ποτέ τον Άνεμο, κατάλαβαν το λόγο και αναγνώρισαν την αξία της ήττας του. Διηγείται στον Ανώνυμο πώς πιστεύει ότι έγιναν τελικά τα πράγματα. Ότι εκείνος εμφανίστηκε μπροστά στο Σίφουνα και στη Χιονονιφάδα, έκανε επίδειξη της τέχνης του και ζήτησε τη βοήθειά τους, δηλαδή να δώσουν τη ζωή τους για να επιτευχθεί ο κοινός στόχος. Στη διήγηση αυτή, κυριαρχεί το μπλε χρώμα σε όλες του τις αποχρώσεις. Το βλέμμα των πρωταγωνιστών είναι αυτή τη φορά καθαρό, τα μαλλιά τραβηγμένα και αναδεικνύεται η αγνότητα του προσώπου. Εδώ υπάρχει αγάπη, δεν υπάρχει φόβος, μόνο υψηλό φρόνημα. Η Χιονονιφάδα δηλώνει ότι θα πεθάνουν μαζί. Στα πρόσωπα υπάρχει εκφραστικότητα. Σύμφωνα πάντα με τη διήγηση του βασιλιά, κοιμήθηκαν αγκαλιά με πιασμένα τα χέρια και πήραν την απόφαση να θυσιαστούν μαζί. Στο δρόμο, πριν ο Σίφουνας προλάβει καν να ξεθηκαρώσει, η Χιονονιφάδα αν και βαδίζει μπροστά του, του καταφέρνει με το σπαθί της ένα γερό κτύπημα. Στο πρόσωπό της φαίνεται η αγωνία και ο πόνος της. «Εσύ θέλω να ζήσεις» του λέει. Ο Σίφουνας απαντά «Αν εσύ πεθάνεις, πώς θα ζήσω;». Τα δάκρυα κυλούν. Το τελευταίο βλέμμα της Χιονονιφάδας καθώς απομακρύνεται, είναι ένα βλέμμα γλυκό, όλο αγάπη και χαμόγελο.

Στο στρατόπεδο όπου ο Ανώνυμος συναντιέται με τη Χιονονιφάδα, ζητά από τον Διοικητή του στρατού την άδεια να την πολεμήσει πρώτος. Αγκαλιάζει με τα

χέρια του το επιλάβιο του σπαθιού και το φέρνει σε κάθετη θέση. Ο διοικητής του την παραχωρεί. Στη συνέχεια χαιρετά τη Χιονονιφάδα με το σπαθί του στο δεξί χέρι, και έχοντας τη λαβή προς τα δεξιά. Πρέπει να σε πολεμήσω αλλά, αν είναι να πεθάνω, ας πεθάνω από εσένα. Απόλυτος σεβασμός και τιμή προς την αντίπαλό του, και δήλωση ότι αν είναι να πεθάνει στην μάχη, τότε προτιμά να πεθάνει από το σπαθί της. Με τον ίδιο τρόπο όμως χαιρετά και η Χιονονιφάδα. Η Χιονονιφάδα επιτίθεται πρώτη. Ο Ανώνυμος δεν έχει ξεθηκαρώσει, και εκείνη τρεις φορές του τονίζει ότι πεθαίνει με την θέλησή της. Στην τελευταία της κίνηση, ο Ανώνυμος ξεθηκαρώνει αστραπιαία και την κτυπά. Ο Σίφουνας, που παρακολουθεί από μακριά, βρίσκεται σε κατάσταση σπαραγμού και πόνου.

Η επόμενη εικόνα είναι η μάχη ανάμεσα στο Σίφουνα και τον Ανώνυμο, στη λίμνη που περιβάλλει το νεκρό σώμα της Χιονονιφάδας. Το στοιχείο του νερού κυριαρχεί. Υπάρχει όμως ηρεμία, ροϊκότητα και καθαρότητα. Το μπλε χρώμα συμβολίζει την ενέργεια και κυρίως την ροή της. Είναι το χρώμα του νερού, το οποίο αντιπροσωπεύει τα νεφρά ως στοιχείο. Παράθυρο των νεφρών στον έξω κόσμο θεωρούνται τα αυτιά ως αισθητήριο όργανο. Στις σκηνές μάχης που ακολουθούν, η ακοή μας υπερευαισθητοποιείται αφού ακούμε μόνο τους ήχους των σπαθιών και την επαφή των σπαθιστών με την επιφάνεια του νερού με τρόπο που δε μας ενοχλεί, αλλά αντίθετα μας προδιαθέτει για κάτι όμορφο. Στην ιστορία μας το νερό εμφανίζεται άλλοτε σαν λεπτομέρεια, και άλλοτε μονοπωλώντας τη σκηνή. Στο μπλε κομμάτι της ιστορίας, η ήρεμη επιφάνεια της λιμνοθάλασσας μας γοητεύει. Έρχεται σε αντίθεση αρχικά με τις προθέσεις των δύο σπαθιστών, που επιδιώκουν ο καθένας τη νίκη επί του αντιπάλου του. Όμως τελικά η ηρεμία του περιβάλλοντος διατηρείται παρόλη τη συγκλονιστική μάχη που διαδραματίζεται. Από την άκρη της όχθης, ο Ανώνυμος χαιρετά με το αριστερό χέρι, τη λαβή προς τα μέσα και κίνηση του κεφαλιού του. Η μάχη δίνεται προς τιμή της Χιονονιφάδας, μέσα στο μυαλό τους και μόνο. Η καρδιά συνδέεται και με το νερό. Ο Σίφουνας πετώντας το σπαθί του, τρέχει να σκουπίσει τη σταγόνα που έπεσε στο πρόσωπο της συντρόφου του. Ο Ανώνυμος από κεκτημένη ταχύτητα συνεχίζει την επίθεση, αλλά αντιλαμβανόμενος το νόημα της κίνησης του Σίφουνα, τελευταία στιγμή οπισθοχωρεί. Ο Σίφουνας τον χαιρετά, αριστερή παλάμη που αγκαλιάζει την δεξιά γροθιά. Εγκαρδιότητα και τιμή προς αυτόν προς τον οποίο απευθύνεται.

Στο τέλος επικρατεί απόλυτα η θετική πληροφορία που κατοικεί στα νεφρά, και είναι η ευγένεια και εκπληρώνεται το προαίσθημά μας ότι όλα είναι ροϊκά και όμορφα.. Η ευγένεια και η τιμή ωθούν τον Ανώνυμο να σταματήσει τη μάχη προκειμένου να προσφέρει στον Σίφουνα το χρόνο που χρειάζεται για να σκουπίσει τη σταγόνα που έβρεξε το πρόσωπο της αγαπημένης του.

Ο σπαθιστής καλείται να καλλιεργεί την ευγένεια, και αυτό το αναγνωρίζουμε στον Ανώνυμο. Αν και αυτές οι σκηνές αποτελούν κομμάτι της φανταστικής διήγησης του βασιλιά, ωστόσο θα μπορούσαμε να πούμε με ασφάλεια ότι αυτή η συμπεριφορά θα προσομοίαζε στον Ανώνυμο. Κι επειδή η καρδιά, δεν σχετίζεται μόνο με τον αέρα, αλλά και με το νερό, είναι πιθανό ο Ανώνυμος να έχει ελπίδες.

Ο Ανώνυμος βρίσκεται στην έρημο όπου έρχεται να τον συναντήσει η Σελήνη. «Ο δάσκαλος επιθυμεί να πάρεις το σπαθί. Είναι δεμένοι σε ζωή και θάνατο και δεν θα χωρίσουν ποτέ, το ίδιο και τα σπαθιά τους». Το πρόσωπο του Ανώνυμου συσπάται, και είναι η πρώτη φορά που βλέπουμε να εκδηλώνει συναίσθημα. Η Σελήνη τονίζει ότι αυτή είναι η τελευταία επιθυμία του Σίφουνα.

Ο βασιλιάς τελειώνοντας τη διήγησή του, επισημαίνει ότι και οι τρεις σπαθιστές θυσιάστηκαν τελικά, πράγμα που ούτε φίλοι δεν θα έκαναν. Οι φλόγες των κεριών, που τον χωρίζουν από τον Ανώνυμο, αυτομάτως, μετακινούνται προς την κατεύθυνση του βασιλιά, ο οποίος αντιλαμβάνεται ότι η δολοφονική πρόθεση του Ανώνυμου έχει φουντώσει. Η ενέργεια ταξιδεύει απλώς και με τη σκέψη. Τον εκθέτει και εκείνος παραδέχεται ότι οι δικοί του σκοτώθηκαν από το στρατό του βασιλιά, και ο ίδιος υιοθετήθηκε. Προφανώς ο σκοπός του είναι η εκδίκηση. Στην ερώτηση πώς ονομάζεται η τέχνη του, απαντά, «Θάνατος στα 10 βήματα». Γι' αυτό το λόγο έπρεπε να παρουσιάσει αποδείξεις για το θάνατο και των δύο άλλων πολεμιστών, ώστε να μπορέσει να πλησιάσει σε αυτή την απόσταση, όπως ο νόμος όριζε. Οι φλόγες όμως τρεμοπαίζουν, ο δισταγμός του Ανώνυμου γίνεται αντιληπτός, κάποιον έχει υποτιμήσει, και είναι ο Σίφουνας.

Και έτσι αρχίζει ξανά την διήγησή του ο Ανώνυμος, και αυτή τη φορά περιγράφει τι πραγματικά έγινε. Επισκέπτεται το Σίφουνα και την Χιονονιφάδα και τους αποδεικνύει την τέχνη του, που είναι το χτύπημα στα 10 βήματα, και με πόση

ακρίβεια μπορεί να το καταφέρει. Τα πλήγματα στα σωστά σημεία δεν θα είναι θανατηφόρα, και έτσι θα προσποιηθούν ότι πέθαναν. Τους επισημαίνει ότι ο Άνεμος έχει αναρρώσει, και εκείνοι ξαφνιάζονται με την εμπιστοσύνη που εκείνος έδειξε στον Ανώνυμο.

Η Χιονονιφάδα θυμάται ότι πριν από τρία χρόνια είχαν καταφέρει να πλησιάσουν τόσο πολύ τον βασιλιά, που θα μπορούσαν να τον σκοτώσουν, όμως ο Σίφουνας τελευταία στιγμή εγκατέλειψε το σχέδιό τους, και της δήλωσε ότι ο βασιλιάς δεν πρέπει να πεθάνει. Στο σημείο αυτό ο βασιλιάς, όλο έκπληξη, ρωτά τον Ανώνυμο γιατί ο Σίφουνας είπε κάτι τέτοιο. Αλλά τότε ο Σίφουνας δεν είχε δώσει εξήγηση. Τώρα τονίζει στην Χιονονιφάδα ότι όσο ο ίδιος ζει δεν θα την αφήσει να σκοτώσει το βασιλιά. Εκείνη όμως είναι αποφασισμένη να προχωρήσει. Ζητά από τον Ανώνυμο να την βοηθήσει να πολεμήσει τον Σίφουνα και του επιτίθεται. Η Σελήνη ξεθηκαρώνει χωρίς σκέψη το σπαθί του δασκάλου της και του το πετά. Ο Ανώνυμος διστάζει να χτυπήσει από πίσω. Αποφασίζει όμως να του επιτεθεί αιφνιδιαστικά αποσπώντας τον ώστε η Χιονονιφάδα να του καταφέρει το τελειωτικό χτύπημα. Η Σελήνη με μανία επιτίθεται στον Ανώνυμο με τα δύο σπαθιά της. Η Χιονονιφάδα δείχνει αδιαφορία για την πληγή του Σίφουνα. Ο Ανώνυμος χτυπά την Σελήνη με το πλατύ της λάμας του σπαθιού του, δεν έχει σκοπό να την πληγώσει. Και όταν την αφοπλίζει, εκείνη οργισμένη επιτίθεται με τις γροθιές της. Ο Σίφουνας τη διατάζει να σταματήσει και εκείνη υπακούει αδιαμαρτύρητα αμέσως.

Η Χιονονιφάδα δένει το τραύμα του Σίφουνα, και του ανακοινώνει ότι αν προσπαθήσει να την σταματήσει θα τον σκοτώσει.

Ο Σίφουνας συναντά τον Ανώνυμο στην έρημο και του ζητά να σταματήσει την αποστολή του. Του τονίζει ότι και εκείνος κατάγεται από το Ζάο, που έχει υποφέρει από τον βασιλιά, και αρχίζει να διηγείται πώς γνώρισε τη Χιονονιφάδα. Τότε ζούσε τη ζωή του ανέμελα. Στη διήγηση αυτή βλέπουμε τη γνωριμία της Χιονονιφάδας με τον Σίφουνα δίπλα σε έναν καταρράκτη. Το νερό είναι δυνατό, αλλά δεν υπάρχει επιθετικότητα, μόνο ηρεμία. Το πράσινο χρώμα κυριαρχεί, είναι το χρώμα της ηρεμίας, της φύσης, της νιότης, γι' αυτό και της υπόσχεσης και της ελπίδας.

Η Χιονονιφάδα, κληρονομώντας το σπαθί του πατέρα της, κληρονόμησε και

τη διάθεση να σταματήσει τις επεκτατικές τάσεις του βασιλιά. Κάνοντας μια παρένθεση εδώ σχετικά με το σπαθί αυτό, ήταν του πατέρα της, όμως είναι τόσο λευκό και εντυπωσιακό που μοιάζει ταιριαστό σε μια γυναίκα. Εξάλλου είναι ξεκάθαρο ότι από το σπαθί αυτό πήρε η Χιονονιφάδα το όνομά της. Ο Σίφουνας προσφέρθηκε να τη βοηθήσει και εκείνη με τη σειρά της του υποσχέθηκε ότι αφού σκότωναν το βασιλιά δεν θα ήταν πολεμιστές πια, αλλά άντρας και γυναίκα. Άρχισαν να καλλιεργούν τη σπαθασκία και την καλλιγραφία, ώστε να βελτιώσουν την τεχνική τους, αφού βασίζονται στις ίδιες αρχές. Δείχνουν ευτυχισμένοι μαζί, ακόμη και τα σπαθιά τους ξεκουράζονται στον ίδιο οπλοβαστό. Ο Σίφουνας, όμως εξασκώντας την καλλιγραφία, άρχισε να αντιλαμβάνεται τη βαθύτερη ουσία της, και αυτή δεν αφορά μόνο την ίδια την τέχνη., αλλά βγαίνει από την ψυχή. Απαιτεί απλότητα και αλήθεια. Με τον καιρό αναγνώρισε την πραγματική σύνδεση της σπαθασκίας και της καλλιγραφίας, και την ουσία της, που δεν είναι η βελτίωση στην τέχνη και στη τεχνική τους, αλλά η άσκηση της καρδιάς.

Όταν τελικά δίνει τη μάχη με τον βασιλιά, σύμφωνα με το σχέδιο, την κρίσιμη στιγμή αυτοσυγκεντρώνεται κλείνοντας τα μάτια και ακούει την καρδιά του. Εκεί γίνεται η έκπληξη. Η υπέρτατη σπαθασκία, είναι να μη θέλεις και να μη χρειάζεται να χρησιμοποιήσεις το σπαθί σου. Μετά από αυτό, η Χιονονιφάδα έπαψε να του μιλάει.

Επιστρέφοντας στην συζήτηση με τον Ανώνυμο, ο Σίφουνας αναρωτιέται αν το σπαθί του έχει σφυρηλατηθεί στο μίσος. Ο Ανώνυμος δεν αντιλαμβάνεται γιατί πρέπει να εγκαταλείψει το στόχο που δέκα χρόνια επεδίωκε, γιατί πρέπει να ξεκουράσει τώρα το σπαθί του. Ο Σίφουνας με το ξίφος του γράφει στην άμμο μία φράση, τονίζοντας ότι τον εκφράζει απόλυτα, και τον παρακαλεί για άλλη μία φορά να το ξανασκεφτεί. «Κάτω από τον ουρανό όλα». Πολλοί υπέφεραν τα χρόνια αυτά από τους πολέμους, μόνο ο βασιλιάς Κιν θα δώσει τη λύση ενώνοντας τα βασίλεια. Τα βάσανα του κάθε ανθρώπου, τα προσωπικά του πάθη, δεν είναι τίποτα μπροστά στα βάσανα των πολλών. Η εκδίκηση είναι κάτι ασήμαντο, όταν υπάρχει ένας ανώτερος σκοπός. Ένας είναι ο ουρανός και κάτω από τη σκέπη αυτή υπάρχει ο κόσμος που γνωρίζουμε, και ο κόσμος αυτός ανήκει σε όλους. Όλοι οι άνθρωποι έχουν συγγένεια μεταξύ τους. Πλάστηκαν από το ίδιο χέρι και είναι μέρος του σχεδίου που τους τοποθέτησε σε αυτή τη γη. Δεν έχει κάποιος πιο πολλά

δικαιώματα από τον άλλο. Κυρίως έχουν όλοι την ίδια σημαντικότητα. «Κάτω από τον ουρανό». Κάτω από και μέσα στην απεραντοσύνη, στο άγνωστο πέρα από τον εαυτό μας έχουμε όλοι δύο κοινά. Το Θείο που μας καθοδηγεί αν μπορέσουμε να το ακούσουμε, και ο ένας τον άλλον.

Ο Σίφουνας θηκαρώνει, ζητά από τη Σελήνη να παραδώσει το σπαθί του στον Ανώνυμο και φεύγει. Το δικό του σπαθί και της Χιονονιφάδας δεν θα χωρίσουν ποτέ, όπως και οι καρδιές τους.

Η Σελήνη με μεγάλη εκφραστικότητα τονίζει στον Ανώνυμο ότι τα λόγια του δασκάλου της έχουν βαθιά σημασία. Τον γνωρίζει από οκτώ χρόνων, γνωρίζει την ικανότητα και την εντιμότητά του, και πιστεύει ότι κάθε του πράξη έχει αγαθή προαίρεση. Τον εκλιπαρεί γονατιστή να κάνει το σωστό και φεύγει. Η συμπεριφορά της Σελήνης φαίνεται να εκπληρώνει τις προσδοκίες του κάθε εκπαιδευτή, απόλυτη πίστη και εμπιστοσύνη που δεν πηγάζει μόνο από τυφλό θαυμασμό προς τις ικανότητές του, αλλά κυρίως έχει βασιστεί στην παρατήρηση, στο γεγονός ότι έζησε δίπλα του για χρόνια, οπότε έχει αντιληφθεί εκ του σύνεγγυς το μέγεθος της καρδιάς του και την αξία του.

Ο βασιλιάς έκπληκτος αναρωτιέται πώς είναι δυνατόν ο μεγαλύτερος εχθρός του να είναι ο μόνος που καταλαβαίνει τα πραγματικά του κίνητρα. Ποτέ δεν το φαντάστηκε. Ρωτά τον Ανώνυμο πώς θα καταφέρει να τον σκοτώσει αφού είναι άοπλος, και όταν εκείνος του ανακοινώνει ότι θα αρπάξει το δικό του σπαθί για να το καταφέρει, άλλη μία έκπληξη ακολουθεί. Ο βασιλιάς ξεθηκαρώνει και το πετά στα χέρια του. «Αν πεθάνω θα είμαι ευχαριστημένος από τη ζωή μου». Γυρίζει και παρατηρεί το λάβαρο με τη λέξη σπαθί που βρίσκεται από πίσω του. Ο Ανώνυμος τον σημαδεύει. Ο βασιλιάς μονολογεί, τώρα καταλαβαίνει ότι ο Σίφουνας δεν έγραψε για την τεχνική του σπαθιού, αλλά για την ανώτερη ιδέα της σπαθασκίας. Ο πρώτος σκοπός είναι να ενωθεί ο άνθρωπος με το σπαθί του. Όταν γίνει αυτό τότε ακόμη και ένα φύλλο μπορεί να γίνει κοφτερό όπλο. Ο δεύτερος σκοπός είναι να αντιληφθούμε ότι το σπαθί, ακόμη και όταν λείπει από το χέρι υπάρχει στην καρδιά, και μπορεί να χτυπήσει από μακριά. Ο ύπατος σκοπός, η απουσία του σπαθιού τόσο από το χέρι, όσο και από την καρδιά. Ο πολεμιστής δεν θέλει να σκοτώσει, αλλά να φέρει την ειρήνη, γιατί και ο ίδιος είναι σε ειρήνη με τον κόσμο.

Ο Ανώνυμος ορμάει, αλλά δεν σκοτώνει. Όχι άλλοι σκοτωμοί, ειρήνη στους

ανθρώπους. Πετά το σπαθί και φεύγει. Ο Σίφουνας και η Χιονονιφάδα, σε διαφορετικά βουνά, αναμένουν τις εξελίξεις. Η Χιονονιφάδα βλέποντας την κίτρινη σημαία, σημάδι αποτυχίας, κλαίει. Συναντιέται με τον Σίφουνα, τον κατηγορεί ότι εκείνος επηρέασε τον Ανώνυμο, αλλά αυτός της τονίζει ότι αντίθετα από ό,τι πιστεύει, νοιάζεται για εκείνη. Όμως, η Χιονονιφάδα τον προκαλεί σε μάχη. Ξεθηκάρωνει το σπαθί της, και κατηγορώντας τον για προδοσία επιτίθεται. Δεν υπάρχει στη σκηνή αυτή χαιρετισμός, ούτε τιμητική αναγνώριση, μόνο οργή και επιθυμία για εκδίκηση. Ο Κώδικας για άλλη μία φορά ξεχνιέται. Ο Σίφουνας ξεθηκάρωνει διστακτικά, και την τελευταία στιγμή χαμογελά γλυκά και ρίχνει το σπαθί του, δεχόμενος το χτύπημά της. «Για να με πιστέψεις. Πάντα ήθελα να πάω σπίτι μαζί σου». Η Χιονονιφάδα έκπληκτη δακρύζει, ουρλιάζει με πόνο. Αγκαλιάζει τον Σίφουνα και αυτοκτονεί με το ίδιο σπαθί που σκότωσε και τον ίδιο. «Όχι άλλα ταξίδια, θα σε πάω σπίτι τώρα».

Μεταφερόμαστε για άλλη μία φορά στο παλάτι. Ο βασιλιάς αναγκάζεται πιεσμένος από τους αυλικούς του, να δώσει την άδεια για εκτέλεση του Ανώνυμου. «Κατάκτηση όλων κάτω από τον ουρανό.» Έτσι αντιλαμβάνονται την έννοια αυτή οι υπόλοιποι. Όμως εκείνος έχει αντιληφθεί κάτι παραπάνω. Έχει καταλάβει το πνεύμα του Σίφουνα. Παρ'όλα αυτά αναγκάζεται να δώσει την άδεια για εκτέλεση. Βουρκώνει.

Ο Ανώνυμος θάβεται με τιμές ήρωα. Εγκατέλειψε το σπαθί του για να τιμήσει τους φίλους του. Στην προτελευταία σκηνή, ο βασιλιάς αλλά πιο πολύ το λάβαρο με τη λέξη «σπαθί» μονοπωλούν την εικόνα. Ακολουθεί η ανατολή, προοιωνίζεται μια νέα αρχή, και η εικόνα του Σινικού Τείχους, ένα τόσο δυνατό σύμβολο, με απίστευτο μήκος, που εμπνέει προστασία, συνέχεια, και ελπίδα. Ο βασιλιάς το έχτισε για να προστατεύσει το λαό από τις επιθέσεις των εχθρικών φυλών. Ενοποίησε τα βασίλεια, ένωσε τη χώρα και σταμάτησε τις εκστρατείες. Δεν πήγαν χαμένες τόσες θυσίες, τόσες ζωές.

Ο βασιλιάς είναι, λοιπόν, ήρωας; Έχει ένα όραμα να ενώσει όλες τις φυλές της χώρας, ώστε να σταθούν δυνατές απέναντι στα εχθρικά φύλα που τους επιτίθενται διαρκώς. Γι' αυτό το σκοπό μεταχειρίζεται τη βία. Το πρόβλημα είναι ότι η βία γεννά βία, και ίσως ακόμη περισσότερη. Διότι, ίσως τελικά η χώρα να βίωσε μεγαλύτερο σπαραγμό και πόνο εξαιτίας της προσπάθειας του βασιλιά να

επιβάλλει τη δική του βούληση, από ό,τι οι επιθέσεις αυτές καθ' εαυτές από τα εχθρικά φύλα, αφού τέτοιες οι διαδικασίες οδήγησαν τα βασίλεια σε εμφύλιο μεταξύ τους. Έτσι δημιουργήθηκαν μίσση, και πάθη προς αυτούς που προσπαθούσαν να επικρατήσουν και τελικά μόνο ένας άνθρωπος, ο Σίφουνας, είχε την μεγαλοσύνη να κοιτάξει πάνω από τη βία και την αδικία, και να αδιαφορήσει για τα αρνητικά συναισθήματα, που και σε εκείνον γέννησαν κάποτε. Αν όμως δεν ήταν εκείνος τόσο διορατικός, πού θα είχε οδηγηθεί η ιστορία αυτή; Σε ακόμη μεγαλύτερη αντίσταση και διαμάχες, σε ακόμη περισσότερα πάθη και πόνο.

Ο βασιλιάς συνδέεται με το Σίφουνα, διότι συνέλαβαν και οι δύο το ίδιο όνειρο, την ένωση του λαού. Ένωση όχι μόνο σε στρατιωτικό και διοικητικό επίπεδο, αλλά και ουσιαστικά, δηλαδή καθιέρωση μίας κοινής γλώσσας, ώστε να πάψει ο αναλφαβητισμός. Οι αμέτρητες διάλεκτοι δημιουργούσαν σύγχυση με αποτέλεσμα η εκμάθηση του γραπτού λόγου και κατά συνέπεια η μόρφωση να αποτελεί προνόμιο των λογίων δηλαδή των λίγων. Πράγματι επρόκειτο για έναν εξαιρετικά σημαντικό στόχο. Όμως γιατί πρέπει να χρησιμοποιηθεί περισσότερη βία; Γιατί πρέπει να θανατωθεί ο Ανώνυμος, που μόλις είχε αποδείξει ότι αντιλήφθηκε τη σπουδαιότητα αυτού του ονείρου; Ο βασιλιάς υπακούοντας στις υποδείξεις των υπηκόων του, αναγκάζεται να τον θυσιάσει, γιατί αυτό πρέπει να κάνει ώστε να εδραιωθεί η κυριαρχία του στα μάτια του λαού. Ίσως όμως, ένας πραγματικός ήρωας, δεν θα θυσίαζε έναν άνθρωπο, που έστω και την τελευταία στιγμή είδε την αλήθεια.

Ο βασιλιάς δεν ήθελε να τον σκοτώσει. Από αδυναμία και φόβο συναίνεσε. Από τη διήγησή του στον Ανώνυμο της δικής του εκδοχής σχετικά με τη σχέση του Σίφουνα με τη Χιονονιφάδα, σύμφωνα με την οποία ήταν οι δύο τους το τέλειο ζευγάρι των ερωτευμένων, ταιριασμένων μαχητών, αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος της μοναξιάς του. Κυρίως καταλαβαίνουμε την τραγική απουσία της αγάπης από τη ζωή του έστω και στην απλή της μορφή. Και όταν λείπει η αγάπη, υπάρχει φόβος, διότι αυτός που αγαπά είναι ατρόμητος. Διότι αυτός που αγαπά δεν έχει εγωισμό και δε φοβάται μήπως τον χάσει. Ένας πραγματικός ήρωας, που θα αναγνώριζε την αξία ενός σπαθιστή, που θα δρούσε με γνώμονα την αγάπη δεν θα συναινούσε σε μία τέτοια θυσία. Ο Ανώνυμος από την άλλη, ενώ μπορούσε να σωθεί, θυσιάστηκε για να γίνει η πέτρα πάνω στην οποία θα οικοδομούσε ο βασιλιάς, ώστε να

υλοποιηθεί η ιδέα που θα έσωζε τον λαό.

Πάντως θα πρέπει να αναγνωριστεί στον βασιλιά, ότι στη δική του εκδοχή της ιστορίας, όλους τους σπαθιστές που ας υπενθυμίσουμε, ήταν και θανάσιμοι αντίπαλοί του, τους παρουσίασε ως τους υπέρτατους πολεμιστές με έμφαση στο μέγεθος της τιμής που έφεραν. Επιπλέον, υπερθεμάτισε, ως προς την αγάπη ανάμεσα στο Σίφουνα και στη Χιονονιφάδα, εξιδανικεύοντάς την, πράγμα που πιστοποιεί τη μεγάλη έλλειψη αγάπης που θα πρέπει να βίωνε στη δική του ζωή, αλλά κυρίως αποδεικνύει ότι η αγάπη, έστω και στην πρωτογενή μορφή της που απευθύνεται προς ένα συγκεκριμένο άτομο δεν ήταν γι'αυτόν κάτι το άγνωστο, αλλά μάλλον κάτι που σίγουρα έφερε αξία. Ίσως γι'αυτό το λόγο ήταν σε θέση να κάνει την υπέρβαση που έκανε και αυτή ήταν ότι είχε την ικανότητα να διακρίνει στο λάβαρο που φιλοτέχνησε ο Σίφουνας, την ουσία της σπαθασκίας. Τόσο μάλιστα εντυπωσιάστηκε από την ανακάλυψή του αυτή, που πετώντας του το ίδιο του το σπαθί, γύρισε την πλάτη στον επίδοξο δολοφόνο του, συνεπαρμένος από τη σοφή ιδέα, αδιαφορώντας ουσιαστικά για την ζωή του. Αυτή είναι η στιγμή που εξυψώνεται περισσότερο μέσα σε όλη την ιστορία.

Η Χιονονιφάδα, αν και φαίνεται να φέρει αισθήματα για τον Σίφουνα, δεν έχει αντιληφθεί το νόημα της αληθινής αγάπης. Όπως και ο Ανώνυμος είναι εμποτισμένη από το μίσος της εκδίκησης, αλλά και από την αλαζονεία και τον εγωισμό ότι εκείνη γνωρίζει ποιο είναι το καλύτερο για το λαό. Στη ζωή της τής δόθηκε ένα πολύτιμο δώρο, ένας άντρας που φέρει πραγματική αξία. Εκείνη νοιάστηκε γι'αυτόν, τον είδε ως αρωγό και σύμμαχο στην επίτευξη του σκοπού της. Μέχρι εκεί όμως, καθώς ως το τέλος παραμένει στην πλάνη της. Μέσα από τη σχέση τους, και μέσα από την εκπαίδευση, ο Σίφουνας εξελίχτηκε σε κάτι ανώτερο, όμως εκείνη δεν έκανε τον κόπο να προσπαθήσει να νοιώσει το νόημα της αλλαγής του, να προσπαθήσει να καταλάβει το όνειρό του. Η γη δεν είναι μόνο ζωοδότρα, δεν είναι μόνο τροφός, πρέπει να εισπράττει και τις δονήσεις. Αρνείται πεισματικά να το δει. Από την αρχή της γνωριμίας της με το Σίφουνα, του άσκησε μία κάποια συναισθηματική πίεση, επισημαίνοντάς του ότι αν πραγματοποιούσαν το σκοπό της εκδίκησης τους, τότε θα μπορούσαν να μείνουν για πάντα μαζί ως ζευγάρι. Μα και στη συνέχεια, η ψυχολογική βία που του ασκεί, είναι έντονη, καθώς απαιτεί τη

βοήθειά του, και όταν εκείνος αρνείται, δεν απειλεί μόνο ότι θα τον σκοτώσει, αλλά στην ουσία και ότι θα χάσει την αγάπη της.

Σύμφωνα με ένα αξίωμα της Μεγάλης Τέχνης, ο καθένας παίρνει ό,τι του αξίζει. Η Χιονονιφάδα είχε την ευκαιρία ζώντας με το Σίφουνα τα τελευταία τρία χρόνια κατά τα οποία η εκπαίδευσή του προχώρησε απίστευτα, να τον παρατηρήσει πιο προσεκτικά, να μάθει, όμως δεν το έπραξε. Στο τέλος χάνει το Σίφουνα και την ευκαιρία για πραγματική αγάπη. Όμως τελικά αυτό της προσφέρει την πιο σημαντική εκπαίδευση της ζωής της. Η κίνησή του να πεθάνει από το σπαθί της, της αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει πιο αληθινή πράξη από την αγάπη, και πιο ηρωική πράξη από τον έρωτα. Στο τέλος η Χιονονιφάδα εξυψώνεται, γιατί αντιλαμβάνεται το μέγεθος της θυσίας και της αληθινής αγάπης του Σίφουνα, της αγάπης που ρέει προς τα πάντα. Έτσι αποφασίζει να εγκαταλείψει τα ανόητα σχέδια της εκδίκησης, και να τον ακολουθήσει. Να γυρίσει σπίτι μαζί του. Ο τρόπος είναι εντυπωσιακός. Σπρώχνοντας το σπαθί, πάνω στο οποίο κείται ο Σίφουνας, βαθιά στο στήθος της, χάνει και τη δική της ζωή. Είναι εμφανής εδώ η αδυναμία της. Την κυριεύει η απελπισία, η ενοχή, ο φόβος για το πως θα ζήσει μια ζωή άδεια. Αν το δούμε πιο ρομαντικά, μήπως έτρεξε απλά να προλάβει τον αγαπημένο της; Πάντως, για πρώτη φορά, οι καρδιές τους έρχονται πραγματικά κοντά. Το σπαθί τις φέρνει κοντά, έστω και με αυτόν τον τρόπο. Στην πράξη, η καρδιά του Σίφουνα ήταν που τους έφερε κοντά.

Ο Ανώνυμος είναι αυτός που δεν έχει όνομα. Φαίνεται ότι έχει απαρνηθεί την ίδια την ουσία της ύπαρξής του. Το μόνο κίνητρο της ζωής του είναι η εκδίκηση, η τιμωρία όσων των αδίκησαν. Μόνο αυτό χρωματίζει το είναι του, γι' αυτό δεν θέλει περισπασμούς, δεν χρειάζεται όνομα. Δεν υπάρχει η σύνδεση με έναν ανώτερο σκοπό. Καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, στο πρόσωπό του δεν φαίνονται συναισθήματα, εκτός από δύο περιπτώσεις. Ο δισταγμός του λίγο πριν υλοποιήσει το σχέδιο της δολοφονίας του βασιλιά, και όταν στο τέλος αναλύει σε αυτόν τους λόγους για τους οποίους δεν το προχώρησε. Ο Ανώνυμος είναι μοναχικός σπαθιστής, δεν δείχνει να συνδέεται συναισθηματικά με κανέναν. Ο δρόμος του είναι μονήρης. Το σπαθί του είναι πολύ δυνατό και κυρίως εξαιρετικά γρήγορο. Το χρώμα του είναι σκοτεινό και κάπως ακαθόριστο όπως και η αίσθηση που αφήνει

όλη του η παρουσία. Αγωνίζεται χρησιμοποιώντας το νου του με κάθε τρόπο. Έχει μηχανευτεί ένα άρτιο σχέδιο και το θέτει σε λειτουργία, έχοντας υπολογίσει με κάθε λεπτομέρεια και εκμεταλλευόμενος αποκλειστικά τα συναισθήματα των άλλων. Τα συναισθήματα όμως έχουν εξοβελιστεί από τη δική του καρδιά, εκτός από την επιθυμία για εκδίκηση. Δεν υπάρχει πραγματική σύνδεση μεταξύ του νου και της καρδιάς του. Μοιάζει ατάραχος αλλά στην πραγματικότητα μέσα του υπάρχει τρομερή ανισορροπία γιατί δεν μπορεί να ακούσει την καρδιά του. Η εκδίκηση είναι μία διάθεση που έχει υποκινηθεί από το θυμό την πίκρα και την αίσθηση της αδικίας που προκαλείται στο άτομο, το οποίο κάποια στιγμή θυματοποιήθηκε. Είναι δυνατοί οι δαίμονες που στοιχειώνουν μία τέτοια ψυχή, και είναι δύσκολο να καταπολεμηθούν.

Συνεπώς, όλη η ύπαρξή του διαπνέεται από έναν συγκεκριμένο στόχο, την εκδίκηση, πράγμα που υποσυνείδητα του δημιουργεί μία ανείπωτη ένταση. Ένας άνθρωπος στη θέση του Αωνύμου, που έχασε τους γονείς και την πατρίδα του με φρικτό τρόπο στην πιο τρυφερή ηλικία, καλείται να ανταποκριθεί σε ένα συγκεκριμένο πρότυπο. Να φανεί εκείνος ο γενναίος ήρωας, που με την μοναδική του ικανότητα στο σπαθί, καταφέρνει να πάρει εκδίκηση για όλα. Όμως μπορεί η καρδιά ενός ανθρώπου να τραφεί πραγματικά και αποκλειστικά από έναν τέτοιο επιφανειακό στόχο; Μπορεί να καταδυναστεύεται από τέτοια ένταση και να παραμένει αλώβητη; Αυτό το πρότυπο δημιουργεί μία απόσταση ανάμεσα σε αυτό που πραγματικά είναι ο άνθρωπος, το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένος, δηλαδή ανάμεσα στην εικόνα που καλείται να παρουσιάσει προς τα έξω αλλά και στον ίδιο τον εαυτό του. Μπορεί όμως η ψυχή να ανθίσει, όταν οι δαίμονες, ο θυμός, ο εγωισμός, η εκδίκηση, παίρνουν τα ηνία;

Στην περίπτωση του Αωνύμου, φαίνεται ότι ακόμη και ο θυμός τον έχει εγκαταλείψει. Δεν υπάρχουν σκαμπανεβάσματα στην διάθεσή του, γιατί ζει βουτηγμένος σε μία συνήθεια. Έχει συνηθίσει να επιθυμεί την εκδίκηση. Η ύπαρξή του έχει απορροφηθεί από αυτόν τον σκοπό. Αν το σπαθί είναι η καρδιά, πώς το δικό του σπαθί να εξελιχθεί όταν η καρδιά του δεν είναι ανοικτή; Και πώς να ανοίξει η καρδιά, όταν οι μάχες που σφραγίζουν το σπαθί υποκινούνται από τόσο ταπεινά κίνητρα όπως η εκδίκηση; Όταν η αγάπη αποτελεί μια άγνωστη λέξη; Η τέχνη του, όσο και να την έχει εξελίξει από άποψη τεχνικής, παραμένει στείρα, γήινη, υλική,

δαιμονική. Θα λέγαμε, εξάλλου, ότι ζει σε μία πλάνη: δεν είναι μόνο η προσωπική του ιστορία που τον προωθεί να σκοτώσει τον βασιλιά και να τερματίσει τη δυναστεία του, αλλά και η πεποίθηση ότι έτσι εξυπηρετεί ένα ανώτερο ιδανικό, το κοινό καλό. Ίσως αυτή η απόχρωση στο κίνητρό του, να τον διασώζει έως ένα βαθμό, γιατί του δίνει ένα στόχο του οποίου το επίκεντρο δεν είναι αποκλειστικά και μόνον ο ίδιος, αλλά το γενικό καλό, έστω με την μορφή που αυτός το αντιλαμβάνεται. Και το γενικό καλό είναι έξω και πάνω από το ίδιον όφελος. Και πάλι όμως ο Ανώνυμος βλέπει τη ζωή μέσα από ένα και μόνο παράθυρο. Δηλαδή μέσα από το πρίσμα του τι είναι ηθικά σωστό και δίκαιο, και αυτό είναι το δικό του λάθος. Τέλος, και αυτό έχει τεράστια σημασία, η επιδίωξη του κοινού καλού υποκινείται από καθαρά εγωιστικά κίνητρα και όχι από την αγάπη για τους άλλους, αφού η καρδιά του είναι επτασφράγιστα κλειστή.

Τι είναι όμως αυτό που μπορεί να κινητοποιήσει έναν άνθρωπο σαν τον Ανώνυμο; Τι είναι αυτό που μπορεί να του ανοίξει τα μάτια, να τον βγάλει από την στασιμότητα που βρίσκεται και να τον βοηθήσει στην εξέλιξή του; Μάλλον πρέπει να ακούσει την καρδιά του να κτυπά και με κάποιον άλλο ήχο. Πώς; Ζώντας αυτό το κάτι που θα τον ταραξεί, αυτό το στοιχείο που θα του προκαλέσει την έκπληξη. Αυτό ακριβώς κάνει ο Σίφουνας στον Ανώνυμο. Του προκαλεί την έκπληξη όταν του ανακοινώνει ότι δεν συναινεί στη δολοφονία του βασιλιά, και ότι αν εκείνος επιμένει, θα πρέπει να τον σκοτώσει πρώτα. Και ποιος του τα λέει αυτά; Ο Σίφουνας, ένας πολεμιστής του οποίου την αξία στο σπαθί παραδέχεται πλήρως, ο οποίος έχει ήδη κατά τα φαινόμενα μέχρι εκείνη τη στιγμή αφιερώσει τη ζωή του στον ίδιο αυτόν σκοπό. Αφού του προκάλεσε την έκπληξη, ακολουθεί ο σπόρος. Ο σπόρος που του φυτεύει ο Σίφουνας με τα λόγια του, όταν τον συναντά στην έρημο. Η αμφιβολία για την αξία των μέχρι τώρα ιδανικών του, για την ευγένειά τους, για το αν όντως προάγουν ένα υψηλό φρόνημα. Όμως ο σπόρος αυτός βρίσκει και γόνιμο έδαφος στο τέλος, διότι ο Ανώνυμος φέρει προσωπική αξία. Αν και είναι ικανότατος σπαθιστής δε διακρίνουμε ποτέ αλαζονεία στη συμπεριφορά του. Εγωισμός υπάρχει, αλαζονεία όμως όχι. Όταν έπρεπε να υποδυθεί το ρόλο του, νικώντας παρουσία μαρτύρων τους δύο άριστους σπαθιστές, τον Άνεμο και τη Χιονονιφάδα, το έπραξε με το ελάχιστο των κινήσεων που μπορούσε σε κάθε περίπτωση και μάλιστα χωρίς κομπασμό. Κάποιος λιγότερο έντιμος θα το έκανε,

από ματαιοδοξία. Ο Ανώνυμος όμως όχι. Ίσως ακριβώς επειδή η νίκη του ήταν προσχεδιασμένη, ίσως επειδή είχε απέναντί του σπαθιστές που έφεραν τέτοια αξία, ή ίσως γιατί απλά αν και πλανημένος φέρει μεγάλη αξία και ο ίδιος

Ο Σίφουνας όμως δεν διδάσκει μόνο με τα λόγια αλλά και με τις πράξεις. Γι' αυτό τελικά την έκπληξη διαδέχεται η έμπνευση. Όταν ο Ανώνυμος φτάνει στο παλάτι, αυτές τις πληροφορίες τις έχει ήδη εισπράξει, αλλά συνεπαρμένος από τη συνήθεια της μέχρι τότε ζωής του, συνεχίζει το προδιαγεγραμμένο του σχέδιο. Όμως την κρίσιμη στιγμή, η πρόθεσή του αλλάζει. Σε μία στιγμή μόνο, που είναι η στιγμή της έμπνευσής του, ο Ανώνυμος ακούει ίσως την καρδιά του να κτυπά διαφορετικά, σίγουρα τότε εκπλήσσεται κι ο ίδιος, και αποφασίζει την ίδια εκείνη στιγμή, να χτίσει μία γέφυρα με ένα άλλο όνειρο. Ένα πραγματικό όνειρο που δεν του το υπαγορεύει πλέον κάποιος δαίμονας, αλλά ο νους της καρδιάς του που της επέτρεψε να ανοίξει και να αποκαταστήσει κάποια σύνδεση με τον Υψηλό Νου. Με το θείο κομμάτι της ύπαρξής του, που όπως και σε κάθε άνθρωπο, πάντα λαχταράει να πολλαπλασιαστεί. Γιατί ο Ανώνυμος, ως σπαθιστής, όπως προείπαμε, φέρει αξία. Υπακούει στον Κώδικα του Σπαθιού, τον σέβεται, αλλά μάλλον μέχρι τώρα μόνο στους εξωτερικούς, τυπικούς του κανόνες και όχι στην ουσία. Δεν άφηνε το σπαθί του να του δείξει το δρόμο, το μεταχειριζόταν μόνο ως όπλο.

Γι' αυτό με αυτή του την κίνηση κάνει και αυτός με τη σειρά του την έκπληξη όπως τρία χρόνια πριν την έκανε και ο Σίφουνας. Ενώ έχει την ευκαιρία να σκοτώσει το βασιλιά, δεν το κάνει. Επιλέγει μάλιστα να θυσιάσει τη ζωή του, και αυτό γιατί έχει αντιληφθεί τη σημασία των στόχων του βασιλιά, έχει πιστέψει στα λόγια του Σίφουνα για την αξία του σχεδίου του, και πρέπει όχι μόνο να μην το εμποδίσει, αλλά και να κάνει το παν, ώστε αυτό να πραγματοποιηθεί και να ανθίσει. Αν έφευγε από το ανάκτορο πολεμώντας, όπως μπορούσε σίγουρα να κάνει προκειμένου να σώσει τη ζωή του, θα έπληττε το κύρος και τη δύναμη του βασιλιά. Όμως εκείνος έπρεπε να αναδειχθεί ως ο απόλυτος μονάρχης, που κατάφερε να εξολοθρεύσει όλους τους εχθρούς του, και να εδραιώσει την κυριαρχία του μέσα στο βασίλειο. Διότι, αν αυτό δεν το κατάφερνε, πώς θα μπορούσε να ενώσει και τις υπόλοιπες φυλές. Από την άποψη αυτή θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε τον Ανώνυμο ως «Ήρωα». Άνοιξε την καρδιά του, θυσίασε την εκδίκησή του για την οποία ζούσε τα τελευταία 10 χρόνια, θυσίασε τη ζωή του και σίγουρα λίγοι άνθρωποι θα

μπορούσαν να κάνουν αυτή την έκπληξη.

Τελικά φαίνεται πως την τελευταία ώρα της ζωής του, ο Ανώνυμος άκουσε περισσότερους χτύπους της καρδιάς του, από ό,τι σε ολόκληρη τη ζωή του. Ακούγοντας το βασιλιά να μιλάει για τις απόψεις του Σίφουνα, ίσως μνήμες ανασύρθηκαν στο νου του για κάτι σημαντικό. Τα λόγια του Σίφουνα που και ο ίδιος τα είχε ακούσει αλλά τα είχε απωθήσει, γιατί δεν συμφωνούσε και δεν είχε καταλάβει την αξία τους. Ο τέταρτος ήχος της καρδιάς, ο ήχος του κυττάρου. Στη συνέχεια, η ξαφνική του έμπνευση να μην σκοτώσει τον βασιλιά έκανε την καρδιά του να χτυπήσει πιο δυνατά στον τρίτο ήχο από το ανοιγόκλεισμα των θυρών στους Ναούς της Γνώσης. Άκουσε τον πέμπτο ήχο της καρδιάς, τη μελωδία της δύναμης του Στοιχείου του Αέρα, τη στιγμή που πήρε την απόφαση με γενναιότητα να θυσιάσει τη ζωή του. Τέλος, όση και αν ήταν η γενναιότητά του, την ύστατη στιγμή, θα πρέπει να άκουσε τον ήχο της καρδιάς του απέναντι στον θάνατο. Πράγματι μέσα σε μία ώρα, πολύ περισσότεροι ήχοι από όσους είχε ακούσει σε ολόκληρη την μέχρι τότε ζωή του. Ο Σίφουνας βέβαια θα είχε επιπλέον νοιώσει τον ήχο των ερωτευμένων, τον ήχο της μεταμόρφωσης του στοιχείου της καρδιάς, λόγω του έρωτα που είχε νοιώσει για τη σύντροφό του. Εξαιτίας της σιωπής, στην οποία ασκήθηκε αρκετά και ακριβώς επειδή η σιωπή δεν ζητά τίποτα περισσότερο από ό,τι προσφέρει, θα πρέπει να είχε ακούσει και τη μουσική των πέντε στοιχείων, τον πιο διακριτικό ήχο στον οποίο μπορεί να χτυπήσει η καρδιά. Όποιος ακούσει και τους δέκα χτύπους της καρδιάς, μπορεί να κερδίσει πάρα πολλά. Όμως όπως κι αν είναι, αν έχει ζήσει μία ζωή συμβατική μέσα στη συνήθεια, είναι ακόμη πιο δύσκολο, αλλά όταν γίνει η αρχή, όλο και περισσότερους χτύπους θα μπορέσει να ακούσει, και τότε καλείται να τους αντιστοιχίσει σε αυτό που συμβαίνει στο κύτταρό του. Δεν ξέρουμε αν ο Ανώνυμος πρόλαβε να μπει σε αυτήν την διαδικασία. Ελπίζουμε ότι τουλάχιστον τους άκουσε.

Εξάλλου ας μην ξεχνάμε ότι το ένα τρίτο της λάμας του σπαθιού του έφερε μια επιμήκη σχισμή καθιστώντας το βέβαια ένα ξεχωριστό όπλο, αλλά δίνοντάς δίνοντας παράλληλα την ευκαιρία στον αέρα να διαπνεύσει ένα πολύ ιδιαίτερο κομμάτι της ανατομίας του.

Ως προς το Σίφουνα, μπορούμε κάλλιστα να αντιληφθούμε το μέγεθος της αξίας του, απλά παρατηρώντας την μαθήτριά του, τη Σελήνη. Τον αποκαλεί

δάσκαλό της, και είναι κοντά του από παιδί. Ότι έχει μάθει της τα δίδαξε εκείνος. Και τι έχει μάθει η Σελήνη! Έμαθε να τον εμπιστεύεται και να τον ακούει. Όταν της ζήτησε να σταματήσει την επίθεσή της κατά του Ανώνυμου για να την προφυλάξει, παρά την οργή της σταμάτησε αμέσως. Καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, υπήρξε σιωπηλή αρωγός, με έμφαση όχι στο «αρωγός», αλλά στο «σιωπηλή». Πράγματι η Σελήνη είχε απόλυτα συνειδητοποιήσει το ρόλο του μαθητή, δηλαδή αυτού που παρατηρεί για να μάθει. Μετρημένη, αθόρυβη, ίσως να διαδραμάτισε καταλυτικό ρόλο τη μία και μοναδική φορά που είτε πάνω από τρεις προτάσεις στη σειρά. Αυτό ήταν όταν προσπάθησε να πείσει τον Ανώνυμο στην έρημο για την αλήθεια και την ουσία των λόγων του εκπαιδευτή της. Και τι επικαλέστηκε; Όχι κούφια λόγια και μελοδραματισμούς, απλά την αλήθεια όπως την είχε ζήσει. Είχε μείνει δίπλα του από οκτώ ετών, παρατηρώντας τον. Η Σελήνη κέρδισε τα δώρα της παρατήρησης. Ακριβώς επειδή η σχέση τους ήταν ουσιαστική και βαθειά, είναι πιθανό να μπορούσε να δημιουργηθεί ανάμεσά τους αυτή η μοναδική ασημένια κλωστή που συνδέει μοναδικά τον εκπαιδευτή με το μαθητή του και με τα υπόλοιπά του σώματα.

Ως προς την πίστη και την αφοσίωσή της απέναντι στο Σίφουνα, δεν χρειάζεται να παραθέσουμε κάτι επιπλέον. Σίγουρα δεν χρειάζεται να αναφερθούμε εκτενώς στην υποτιθέμενη εκδίκηση που προσπάθησε να πάρει προκαλώντας σε μονομαχία τη Χιονονιφάδα στο κόκκινο κομμάτι της ιστορίας. Αυτή η σκηνή αποτελεί προϊόν της φαντασίας του Ανωνύμου, στην πρώτη αφήγησή του στον βασιλιά, όπως και η υποτιθέμενη ερωτική συνεύρεσή της με τον Σίφουνα. Η Σελήνη θα μπορούσε πράγματι να προκαλέσει την Χιονονιφάδα αν αυτή είχε σκοτώσει τον δάσκαλό της, ακόμη και αν γνώριζε πως και η ίδια θα έβρισκε τον θάνατο από ένα σπαθί πολύ πιο επιδέξιο από το δικό της. Θα μπορούσε να το κάνει, γιατί ήταν ακόμη μία έφηβη, ένα παιδί. Ίσως όμως και να μην το έκανε, διότι την τελευταία στιγμή μετά τον πρώτο θυμό, σαν άξια μαθήτρια θα μπορούσε να ακολουθήσει τα λόγια και τα παραδείγματα του εκπαιδευτή της. Δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε με σιγουριά, πάντως βέβαιο είναι ότι η συμπεριφορά της στην πραγματική ιστορία, μας οδήγησε στο συμπέρασμα ότι είναι όντως μία άξια μαθήτρια.

Στο Σίφουνα συνέβη κάτι που σπάνια μπορεί να συμβεί στη ζωή του

ανθρώπου και όχι αναιτιολόγητα. Κάθε φορά που ο άνθρωπος ζει συνειδητά, αποκαθιστά τη σύνδεσή του με το θείο κομμάτι του εαυτού του. Αυτό το τρία τοις εκατό με το οποίο γεννιέται και το οποίο καλείται με συμμάχους τους πιο τρομερούς του αντιπάλους τους δαίμονές του, να αυξηθεί. Ο Σίφουνας, πλησίασε ένα ακόμη βήμα πιο κοντά στο Δημιουργό, διότι ήρθε κοντά στο να γεννήσει εαυτόν. Άρχισε σιγά-σιγά να ζει πιο συνειδητά, να ασκεί πιο συνειδητά τις ενέργειες, και όταν ξεκίνησε τη μελέτη της καλλιγραφίας ουσιαστικά τότε άρχισε να χτίζει πνευματικότητα με το σπαθί του. Η εκπαίδευσή του, όπως την ακολούθησε, τού προσέφερε ουσιαστική εμπειρία που οδήγησε στη γνώση. Γιατί η γνώση δεν είναι εκμάθηση κανόνων αλλά εμπειρία ζωής. Και ακόμη καλύτερα εμπειρία μέσα από την εκπαίδευση στη ζωή. Και έτσι μπόρεσε κάποιες από τις δυνατότητες με τις οποίες όλοι γεννιόμαστε να τις εξελίξει σε ικανότητες. Μπόρεσε να αρχίσει να ονειρεύεται.

Το όνειρο είναι η εκφρασμένη ιδιότητα του Θεού, με βάση την οποία ιεραρχούνται τα πλάσματά του. Το πνεύμα ονειρεύεται μέσα από ένα άλλο σώμα-όχημα, γιατί το φυσικό σώμα δεν μπορεί να ονειρευτεί. Το ονειρικό σώμα είναι το όχημα που κουβαλάει μέσα στο σώμα μας τα όνειρά μας. Όμως, αν και η καρδιά είναι άμεσα συνδεδεμένη με τον κόσμο των ονείρων, πρέπει να μπορέσει να ξεδιπλωθεί, πρέπει να μάθει την αγάπη. Αυτή είναι η γνώση. Η γνώση κατοικεί στην καρδιά. Ο καθαρός νους, είναι μόνο το εργαλείο. Ο Σίφουνας αγάπησε τη Χιονονιφάδα και άρχισε να ανοίγει την καρδιά του. Προχώρησε την εκπαίδευσή του στην τέχνη του σπαθιού, και ανακαλύπτοντας τη στενή του σύνδεση με την καλλιγραφία, την εξέλιξε ακόμη περισσότερο. Έτσι άλλαξε τα όνειρά του σε ένα όνειρο. Η αγάπη του εξελίχθηκε, μεγάλωσε. Αγάπησε τη Χιονονιφάδα, αγάπησε αυτούς που υποφέρουν. Αγάπησε την πλάση ολόκληρη, και κυρίως, και αυτή είναι άλλη μια τεράστια υπέρβαση του Σίφουνα, αγάπησε τον αντιφρονούντα, τον αντίπαλο, τον εχθρό του.

Πώς έγινε κάτι τέτοιο, στη ζωή του Σίφουνα φύσηξε ένας άνεμος αλλαγής. Ο εσωτερικός άνεμος, αυτός που επιτρέπει στον άνθρωπο να γεννήσει εαυτόν. Ο εξωτερικός άνεμος είναι η πρώτη ανάσα. Συμβολίζει τη γέννηση. Η προσφορά του είναι να μας κρατήσει στη ζωή. Όμως αν παραμείνουμε σε αυτόν, η ζωή γίνεται μία αέναη επανάληψη. Οι αντίπαλοι είναι έξω από εμάς, η μάχη τελειώνει,

οχυρώνομαστε στον εαυτό μας. Για να φυσήξει ο εσωτερικός άνεμος, πρέπει να είσαι έτοιμος να τα χάσεις όλα. Να αποφασίσεις να ζήσεις τη ζωή και να αντιμετωπίσεις το θάνατο. Να αποφασίζει μόνο ο εαυτός σου, όχι η συνήθεια ούτε οι δαίμονές σου, ούτε τα πάθη. Γι' αυτό και σαρώνει τα πάντα. Αυτή είναι η προσφορά του εσωτερικού ανέμου, γι' αυτό και αξίζει τη θυσία, γι' αυτό και μόνο συνειδητά μπορεί να συμβεί. Ο άνθρωπος πρέπει να έχει κάνει μέσα του σιγή ώστε να μπορέσει να ακούσει το Ποτάμι. «Άκουσε το Ποτάμι» Η νομοτέλεια αυτή οδηγεί στο μπορέσουμε να αντιληφθούμε τα οξύμωρα στην ανθρώπινή μας φύση και να επικοινωνήσουμε μαζί τους, ώστε να συλλάβουμε ότι το σχέδιο ήταν και θα είναι, αλλά κυρίως είναι ο άνθρωπος. Αν συγκεντρωθούμε στο μεσολόβιο του εγκεφάλου, μπορούμε να ακούσουμε ταυτόχρονα και να αντιληφθούμε τα οξύμωρα που υπάρχουν μέσα μας. Όταν κάποιος υποψιαστεί αυτή την πληροφορία, ψάχνει να βρει και τη δύναμη να θυσιάσει κάθε τι που γνώριζε μέχρι εκείνη την ώρα, να εγκαταλείψει την ασφάλεια της συνήθειας, ακριβώς επειδή μέσα από την παρατήρηση κατάλαβε ποιά είναι το μονοπάτι που πρέπει να ακολουθήσει.

Ως προς τον Σίφουνα, μάλλον δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι κάτι θα πρέπει να άκουσε, γιατί άλλαξε τα πάντα στη ζωή του, και κατά τα φαινόμενα, αλλά και εσωτερικά. Ο αέρας της αλλαγής φύσηξε, και μάλιστα με απόλυτη συνέχεια και συνέπεια μέχρι το τέλος της ζωής του. Βέβαια για να συμβεί αυτό δεν αρκεί η συνειδητοποίηση, αλλά χρειάζεται το άτομο να διαθέτει μια δυνατή σεξουαλική ενέργεια, ώστε να διατηρήσει αυτή την απόφαση ως οδηγό και να προχωρήσει μόνο στον κάθετο δρόμο. Την ημέρα της πρώτης επίθεσης στο παλάτι του βασιλιά, όταν πήρε στιγμιαία την απόφαση να μην τον σκοτώσει, στην ουσία υιοθέτησε την ιδέα της απουσίας της βίας. Το σπαθί υπάρχει στην καρδιά, είναι η καρδιά και δεν χρησιμοποιείται για κανέναν άλλο λόγο παρά μόνο για εκείνους που υποδεικνύει η εκπαίδευση, ο Κώδικας. Όση αξία και αν έφερε ο Σίφουνας πριν, σε κάποιο χρονικό σημείο, ακριβώς λόγω της άσκησής του, κατάφερε χωρίς ίσως να το καταλάβει, να ενστερνιστεί τον Κώδικα, και να του επιτρέψει να αρχίσει να διαπνέει τη ζωή του και την ύπαρξή του ολόκληρη. Αντιλαμβανόμαστε ότι αν ο Σίφουνας ήταν μαθητής κάποιου Σχολής του Πολέμου του Στοιχείου, τότε σίγουρα θα ήταν του Αέρα. Όταν μάχεται με το πινέλο του στην σχολή καλλιγραφίας, την ώρα που ο Ανώνυμος και η Χιονονιφάδα αποκρούουν τα βέλη, ο αέρας φαίνεται να διαπνέει κάθε μόριο της

ύπαρξής του. Όταν μιλά με τους υπόλοιπους ήρωες, δεν προσπαθεί να επιβάλλει την άποψή του, αλλά με πράξεις με το δικό του ζωντανό παράδειγμα, προσπαθεί να τους πείσει. Και κυρίως όχι μακρηγορώντας και επιχειρηματολογώντας, αλλά φυτεύοντάς τους τον σπόρο, το έναυσμα να σκεφτούν, να γίνουν οι ίδιοι ερευνητές (στον Ανώνυμο ο σπόρος βρήκε γόνιμο έδαφος, για τη Χιονονιφάδα χρειάστηκε μια επιπλέον θυσία). Μάλιστα είναι ξεκάθαρο, ότι αυτές τις στιγμές δεν μάχεται εγωιστικά για να επικρατήσει ο δικός του λόγος, αλλά για ένα σκοπό, που τον ξεπερνά. Η έκφραση του προσώπου του, μαρτυρά άνθρωπο που βίωσε πάρα πολλές εσωτερικές συγκρούσεις, και προσπάθησε μία μία να τις ξεπεράσει, όχι βέβαια χωρίς πόνο κάθε φορά, γιατί η φύση του είναι ανθρώπινη, αλλά με τη δύναμη που τον διασώζει, με το όνειρο που τον τροφοδοτεί, με την αλήθεια, που κι αν ακόμη τον ξεπερνά, καταλαβαίνει ότι πρέπει να την προασπίσει. Και όλα αυτά χωρίς το σπαθί του στο χέρι, αλλά μόνο στην καρδιά.

Ο Σίφουνας κέρδισε όμως και κάτι άλλο μοναδικό. Αναφέρθηκε νωρίτερα ότι ο Ανώνυμος έβλεπε το νόημα στη ζωή υπό το πρίσμα του τί είναι ηθικό και δίκαιο γ'αυτό ήθελε να τιμωρήσει το βασιλιά. Όμως ο Σίφουνας ανακάλυψε έναν άλλο τρόπο . «Κάτω από τον Ουρανό όλα». Η φράση του αυτή με ό,τι συνεπάγεται αποδεικνύει τη δική του θεώρηση. Είναι ο τρόπος του Ουρανού, Η απουσία κάθε σύγκρουσης τόσο κυριολεκτικής όσο και εσωτερικής. Κατάφερε με τον τρόπο του να εκμηδενίσει τις εσωτερικές του εντάσεις αποχαιρετώντας τις επιθυμίες του. Τη σφοδρή του επιθυμία να διεκδικήσει μια ζωή παρέα με τον έρωτα του, τη Χιονονιφάδα, την ανθρώπινη ανάγκη για επιβεβαίωση της φήμης του ως ανίκητου σπαθιστή, το ίδιο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, την αγάπη για τη ζωή. Και αυτά τα κατόρθωσε γιατί ερωτεύτηκε πολύ και δεν εννοούμε μόνο τη Χιονονιφάδα. Ερωτεύτηκε την πλάση όλη, τη νομοτέλεια της Δημιουργίας, τους πάντες , και αυτούς που υποφέρουν, αλλά και τους εχθρούς του. Η καρδιά του άνοιξε και τότε ο νους του είδε.

Γεννάται όμως ένα ερώτημα άκρως σημαντικό. Ήταν αναγκαίο για το Σίφουνα, έχοντας ανακαλύψει τέτοιες αλήθειες μέσα του, να δεχτεί να χάσει τη ζωή του από το σπαθί της Χιονονιφάδας; Δεν θα ήταν φοβερή η εξέλιξή του, δεν θα ήταν αφάνταστα αυτά που θα μπορούσε να πετύχει σε αυτή του τη ζωή, ακολουθώντας την εκπαίδευση και το Δρόμο του Σπαθιού, με αυτό το όχημα, αφού είχε ήδη

δημιουργήσει γέφυρα με ένα όνειρο, είχε ανοίξει την καρδιά του, φαινόταν ότι ζούσε συνειδητά μέσα στο φυσικό του σώμα, άρα βρισκόταν και βρισκόταν πια πολύ κοντά στη συνειδητή δημιουργία και κάποιου άλλου σώματος. Είχε μπει στη διαδικασία. Πιστεύω ότι ήταν και αυτή μία θυσία που έκανε, για να δώσει την υπέρτατη ευκαιρία στη Χιονονιφάδα να την γλυτώσει από το να ζήσει μία ζωή μέσα στο μίσος και την οργή, στην ανυπέβλητη απόγνωση ότι δεν υπάρχει πραγματική αγάπη, αλλά μόνο προδοσία. Ήθελε να την εμποδίσει να σπαταλήσει τη ζωή της μέσα στο μίσος. Ήθελε να της δείξει ότι την αγάπησε και θα την αγαπά για πάντα, ούτε λιγότερο, ούτε περισσότερο, από όλο τον κόσμο.

Το σπαθί του Σίφουνα είναι σπασμένο. Λείπει το 1/3 από τη λάμα του, γ'αυτό και το πραγματικό του όνομα είναι Σπασμένο Ξίφος. Αντιλαμβανόμαστε ότι ακόμη και σε ένα πρωτογενές επίπεδο, η προσωπικότητα του σπαθιού επηρεάζει τον σπαθιστή που το φέρει, και αντίστροφα. Δεν γνωρίζουμε πότε ακριβώς το σπαθί του έσπασε και υπό ποιες συνθήκες, πάντως σίγουρα πριν ξεκινήσει η ιστορία που αφηγούμαστε. Αυτό που είναι αξιοσημείωτο, είναι ότι παρόλο που το σπαθί του υπέστη σημαντικό τραύμα, το οποίο σίγουρα θα επηρέασε την λειτουργικότητά του στην πράξη, τουλάχιστον όπως μέχρι εκείνη τη στιγμή την γνώριζε, επέλεξε να το κρατήσει και να συνεχίσει την πορεία του με αυτό. Πέρα από κανόνες, είχε νοιώσει την βαθύτατη σύνδεσή του με αυτό το ξίφος, που όσο και αν φαινόταν σε κάποιον άλλον υποδεέστερο (σίγουρα πόρρω απέιχε από την εικόνα του τέλειου όπλου στα χέρια του πιο ικανού σπαθιστή), για τον Σίφουνα ήταν το δικό του ξίφος, η σύνδεσή του με τα πάντα γύρω του, αντιπροσώπευε τη ζωή του την ίδια. Αυτό φαίνεται και αργότερα. Το σπαθί του το έχει προσωποποιήσει, το έχει ταυτίσει με την καρδιά του. Αφού το σπαθί της Χιονονιφάδας έφευγε, έπρεπε και το δικό του να ακολουθήσει, όπως και η καρδιά του πάντα θα ακολουθούσε τη δική της.

Επανερχόμενοι στο θέμα του σπασμένου σπαθιού και αποδεχόμενοι την αντιστοιχία του ξίφους με την καρδιά, ουσιαστικά δεχόμαστε και την αντιστοιχία του κάθε τμήματός του με την ανατομία της καρδιάς. Η λάμα του σπαθιού αντιπροσωπεύει την αριστερή κοιλία, και αφού λείπει το 1/3 της, τότε αντιλαμβανόμαστε πόσο βαθύτατα επηρεασμένη είναι και η καρδιά του Σίφουνα από το γεγονός αυτό. Η καρδιά είναι ανατομικά τοποθετημένη ανάμεσα στους δύο πνεύμονες, αλλά όχι στο κέντρο του θώρακα, λίγο προς τα αριστερά, καθιστώντας

τον αριστερό πνεύμονα μικρότερο, και ουσιαστικά επιβεβαιώνοντας τη θυσία του αέρα, ώστε η καρδιά να είναι όσο το δυνατόν πιο προστατευμένη και ασφαλής. Πράγματι, κάτω από τον θώρακα, και ανάμεσα στους δύο πνεύμονες, που λειτουργούν ως αερόσακοι ως προς τους κραδασμούς, η καρδιά έχει τοποθετηθεί σε στρατηγική θέση μέσα στο σώμα. Συνειδητοποιούμε ότι η αριστερή της κοιλία είναι πραγματικά κολλητά στον πνεύμονα, δηλαδή πολύ κοντά στο Στοιχείο του Αέρα, που αυτός αντιπροσωπεύει. Και στην αριστερή κοιλία, βρίσκεται ο νους της καρδιάς.

Εκεί ακριβώς είχε πληγεί το σπαθί του Σίφουνα, δεν ξέρουμε για ποιο λόγο, ας μας επιτραπεί όμως η διαπίστωση ότι αυτός ο σπαθιστής έχει καταφέρει κάτι εξαιρετικά δύσκολο, σχεδόν ακατόρθωτο. Το κομμάτι της καρδιάς του που λείπει, το κομμάτι του σπαθιού του που λείπει, είναι μία μαγική εικόνα, γιατί τελικά αυτός ο σπαθιστής με την εκπαίδευσή του στο δρόμο του σπαθιού, κατάφερε να το αντικαταστήσει με κάτι άλλο. Με αέρα. Αυτό υπάρχει στη μύτη του σπαθιού του, γι' αυτό και δεν υπάρχει περίπτωση να ασκήσει βία κανενός είδους. Αυτό υπάρχει μέσα στην καρδιά του, και ειδικά στο πιο σημαντικό τμήμα της. Αέρας. Γι' αυτό και το σπαθί του, και η καρδιά του, είναι ολόκληρα, είναι γεμάτα, γιατί έχουν αρχίσει και γεμίζουν με αέρα, όπως και όλη του η ύπαρξη. Το σπασμένο ξίφος που έφερε μέχρι τώρα αποτελούσε χωρίς ο ίδιος να το γνωρίζει μια προοικονομία για την εξέλιξη και την κατάληξή του. Όπως ο αέρας θυσιάζεται για την καρδιά, έτσι και ο Σίφουνας θυσιάστηκε για το όνειρο της αγάπης. Και αυτή είναι μία ηρωική πράξη.